

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம்.

தோதுதி உ.] 1913-ஸ்ரீ நவம்பர், டிசம்பர் மீ. [பகுதி கக-கஉ.

சித்தாந்தபரிபாஷை
எ ன் ன ம்
தருக்கசோபானம்.

பரிசம்—உற்று.

Touch.

இலக்கணம்:—துவக்காற் கிரகிக்கப்படுவது.

வகை:—குளிர்ச்சி, குளிர்ச்சியும் சூடுமில்லது.

இருப்பு:—குளிர்ச்சி அப்புவிவிருப்பது.

சூடு—தேயுவிவிருப்பது, குளிர்ச்சியும் சூடுமில்லது பிரு
திவி வாயுக்களிலிருப்பது.

இதுகாறுங் கூறிய ரூபமுதலிய நான்கும் உற்பூத*மாயுள்
ளகாட்சிக்குப்பலனம்.

சங்கியை—எண்.

Number.

இலக்கணம்:—ஒருமை. (ஒன்று) முதலிய வழக்கிற்கேதுவா
யிருப்பது.

வகை:—நித்தியப் பொருளிலுள்ளது நித்தியம். அநித்தி
யப்பொருளிலுள்ளது அநித்தியம். இருமைமுதலிய யாண்டும்
அநித்தியமே.

* உற்பூதத்தன்மையாவது காட்சியைப் பயப்பதொரு தருமவிசேடம்
அதனின்மை அனுற்பூதத்தன்மை.

இருப்பு:—பிருதிவி முதலிய பத்துத்திரவியங்களினுடாம்.

பரிமாணம்—அளவு.

Dimention.

இலக்கணம்:—அளத்தல் வழக்கிற்கு இன்றியமையாதது.

வகை:—துண்மை, பெருமை, குறுமை, நெடுமை.

இருப்பு:—பிருதிவி முதலிய பத்துப் பொருள்களினுமிருப்பது, சித்தியப்பொருள்களிலிருப்பது நித்தியம், அநித்தியப் பொருள்களிலிருப்பது அநித்தியம்.

பிரதத்துவம்—வேற்றுமை.

Severality.

இலக்கணம்:—வேறு என்னும் வழக்கிற்கு இன்றியமையாதது.

வகை:—எல்லாவற்றினுமிருப்பது.

சையோகம்—புணர்ச்சி.

Conjunction.

இலக்கணம்:—கூடியது என்னும் விவகாரத்திற்கேது.

வகை:—(1) கர்மசம்-தொழிலாற்றேன்றியது. கைக்கும் புத்தகத்திற்கு முளதாய சம்பந்தம்.

(a) அந்நியதரகர்மசம்-இரண்டில் ஒன்றின் றொழிலாற்றேன்றியது. பருந்திற்கு மலைக்கு முள்ள சையோகம் (b) உபயகர்மசம்-இரண்டின் றொழிலாற்றேன்றியது. மல்லர்களிருவருக்கும் உண்டான சையோகம்.

(2) சையோகம்—கூட்டத்தாற்றேன்றியது. கரத்திற்கும் தருவிற்குமுள்ள சையோகத்தால் காயத்திற்குந்தருவிற்குமுள்ள சையோகம்.

இருப்பு:—பிருதிவி முதலியவற்றில்.

விபாகம்—பிரிவு.

Disjunction.

இலக்கணம்:—சையோகத்தை நாசம் பண்ணுவது.

வகை:—(1) கர்மசம் தொழிலாற்றேன்றியது. கைக்கும் புத்தகத்திற்கு முள்ளதாய பிரிவு.

(a) அந்நியதரகர்மசம்-இரண்டில் ஒன்றின் றொழிலாற்றேன்றியது. பருந்திற்கும் மலைக்குமுள்ள பிரிவு. (b) உபயகர்ம

சம்-இரண்டின் ரொழிலாற் றேன் னுவது. மல்லர்களிருவருக்கு முண்டான பிசிவு.

(2) விபாகசம்—கூட்டத்தாற் றேன்றியது. கரத்திற்கும் தருவிற்குமுள்ள பிசிவால் காயத்திற்குத் தருவிற்கு முள்ள பிசிவு இருப்பு:—பிருதிவி முதலியவற்றில்.

பரத்துவம்—முன்மை.

Priority.

இலக்கணம்:—முன்னென்னும் விவகாரத்தனுக்கின்றியமையாதது இருப்பு:—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, மனங்களில். வகை:—சேய்மைக்கண்ணுள்ள திக்கினுற் பண்ணப்படுவது. முத்தோன்கண்ணுள்ள காலத்தாற் பண்ணப்படுவது.

அபரத்துவம்—பின்மை.

Posteriority.

இலக்கணம்:—பின்னென்னும் விவகாரத்திற் கின்றியமையாதது. இருப்பு:—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, மனங்களில். வகை:—அண்மைக்கண்ணுள்ள திக்கினுற் பண்ணப்படுவது. இனையோன்கண்ணுள்ள காலத்தாற் பண்ணப்படுவது.

குருத்துவம்—திண்மை.

Gravity.

இலக்கணம்:—வீழ்ச்சிக்குக்காரணம்.

இருப்பு:—பிருதிவியினும், நீரினும்.

திரவத்துவம்—நெகிழ்ச்சி.

Fluidity.

காரணம்:—உருகிய அரக்கு, மெழுகு, நெய், வெள்ளி, பொன் முதலியவற்றுள் முதலில் ஒழுகுவதற்குக்காரணம்.

இருப்பு:—அக்கினிசம்பந்தம் அபேட்சியாமல் அப்புவி லியல்பாயுள்ளது அக்கினிசம்பந்தம் அபேட்சித்துப் பிருதிவியி லும், தேயுவினும், கிமித்தமாயுள்ளது.

சினேகம்—நட்பு.

Viscosity. *

இலக்கணம்—தூள்முதலியவற்றைத் திரட்டுவதற்கு ஏது வாயது.

* இது Attraction of cohesion பாற்படுமென்பர் ஆங்கிலேயர்.

இருப்பு:—நீரில்

சத்தம்—ஒசை.

Sound.

இலக்கணம்:—செவியாற் கவரப்படுவது.

வகை:—ஒலிவடிவு * எழுத்துவடிவென இரண்டு

இருப்பு:—ஆகாயத்தில்

வடிவு: -சையோகசம்-கூட்டத்திற் பிறந்தது பேரிகையிற்
குனிலாலுண்டாகு மோசை

விபாகசம்:—பிரிவாற்பிறந்தது பிளவுபடுமுங்கிலாலுண்டா
கும் சடசடவோசை

சப்தசம்:—அண்ணமுதலிய வியாபாரத்தாலுண்டாகு மெ
ழுத்தோசை.

சுகம்—இன்பம்.

Pleasure.

இலக்கணம்:—எல்லாருக்கு மனுகூலமாக வுணரப்படுவது.

இருப்பு:—ஆன்மாவில் மாத்திரம்.

துக்கம்—துன்பம்.

Pain.

இலக்கணம்:—எல்லாருக்கும் பிரதிகூலமாகவுணரப்படுவது

இருப்பு:—ஆன்மாவில் மாத்திரம்.

ராகம்—விருப்பு. †

Desire.

இலக்கணம்:—இஷ்டசாதன ஞானத்தாற் றேன்றுவது.

இருப்பு:—ஆன்மாவின் மாத்திரம்.

வகை:—பயனாகிய விஷயம் சுகமுந்துக்கமு மினமையுமா
கும் அதனிச்சையைக் குறித்துப் பயனுணர்ச்சிக்கு மாத்திரங்
காரணம். சாதனவிடயம் பயனுக்கேதுவான தன்மையுணர்ச்சிக்
குக் காரணம், இதுவன்றி நித்தம் அநித்தம் இருவகைத்தென்ற
லுமொன்று. இறைவனிச்சை நித்தம். ஆன்மவிச்சை அநித்தம்.

* ஒலிவடிவு - Inarbulate, எழுத்துவடிவு - Arbulate.

† விருப்பு, வெகுளி என்னு மிரண்டினையும் தோடமென்னு மொன்
றனு ளடக்குவர் நியாயநூலார்.

துவேஷம்—வேகுளி.

Aversion.

இலக்கணம்:—அறிஷ்டசாதன ஞானத்தாற் றேன்றுவது.

இருப்பு:—ஆன்மாவின் மாத்திரம்.

துக்கவிஷயம்—துக்கஞானமாத்திரம் காரணம்.

சாதனவிஷயம்—துக்கசாதனத் தன்மையின் ஞானங்காரணம்.

பிரயத்தனம்—தொழில்.

Effort.

இலக்கணம்:—சீவனுடைய அதிஷ்டத்தாலாயினும், இச்சையாலாயினும், அநிச்சையாலாயினும் தோற்றுவது.

வகை:—பிரவிருத்தி செய்யும் விருப்பத்தாற்றோன்றியது.

நிவர்த்தி துவேஷசாதனத்தன்மையின் ஞானத்தாற்றோன்றியது.

சீவனயோனி சுவாச நிசுவாசங்கட்கேதுவானது. இவையன்றி

நித்தம் அரித்தமென விருவகைத்தென்றலுமாம். இறைவனது

நித்தம், சீவனது அரித்தம்,

தர்மம்—அறம் *

Merit

இலக்கணம்:—விதிக்கப்படுங் கருமத்தாலுண்டாயது.

அதர்மம்—மறம்.

Demerit.

இலக்கணம்:—விதிக்கப்படுங் கருமத்தாலுண்டாயது.

சமஸ்காரம்—வாசனை.

Faculty,

வகை:—வேகம்-Velocity-பிருதிவிமுதலியநான்கினு மனைத்தினுமிருக்கும்.

பாவனை:—Mental Impression - அனுபவத்தின் காரியமாய் நினைவிற்குக் காரணமாயுள்ளது. ஆன்மாவில் மாத்திரமிருக்கும்.

தித்தித்தாபகம்:—நிலைபெறுத்துகை - Elasticity வேறுவிதமாகச் செய்யப்பட்டதை மறுபடி முன்னிருந்ததன்மை யுள்ளதாகச் செய்வது. பிருதிவியினிருப்பது. இம்மூவகையு நித்தியமே.

* அறத்தினையும், மறத்தினையும் விருத்தியிலடக்குவர் நியாயநூலார்.

புத்தி—அறிவு.

Cognition.

இலக்கணம்:—சகல விவகாரங்கட்கும் காரணமாயிருப்பது

இருப்பு:—ஆன்மாவின் மாத்திரம்.

வகை:—நினைவு Memory முன்னுணர்ந்த வாசனையாலுண்டாகும் ஞானம். அந்த விகவேசுரன், அந்த மணிகர்ணிகை.

அனுபவம்:—Apprehension - நினைவிற்கு வேறாய ஞானம். இதன்வகை யதார்த்தம், அயதார்த்தம்.

யதார்த்தம்:—True apprehension—எதன்கண் எதன்சம்பந்தமுண்டு அதன்கண் அதன் சம்பந்தமுண்டு அதன்கண் அதன் சம்பந்தத்தினது அனுபவம். இது பிரமை (யதார்த்த அனுபவம்) என்னப்படும்.

இதன்வகை:—பிரத்தியட்சம், அனுமதி, சாத்தம்,

இவற்றின்காரணம்:—பிரத்தியட்சம், அனுமானம், சத்தம், காரணம்—இன்றியமையாதகாரணம்—வெட்டுந்தொழிற்குக்கோடரி

காரணம்:—காரியத்திற்கு நியதமாய் முன்னிற்பது.

வகை:—சமவாயி, அசமவாயி, நிமித்தம்.

சமவாயி:—முதற்காரணம்—Intimate—எதனோடு கூடியதாகக்காரியமுண்டாகிறதோவது. படத்திற்கு நூல்,

அசமவாயி:—துணைக்காரணம்—Nonintimate—காரியத்தின்பிறன்மையினாலாவது காரணத்தின்பிறன்மையினாலாவது ஒரு பொருளின் கூடியிருக்கும் காரணம். ஆடைக்கு நாடா.

நிமித்தம்:—Instrumental மேற்சொன்ன விரண்டின் வேறாயகாரணம். ஆடைக்குத்தந்துவாயன்.

இம்மூவகைக் காரணங்களும் பாவகாரியத்துக்கு மாத்திரமுள. இம்மூன்று காரணங்கட்குள் இன்றியமையாத காரணமெதுவோ அதுவே முன்சொன்ன காரணமெனப்படும். ஆதலால் பிரத்தியட்சஞானத்திற்கே காரணம் பிரத்தியட்சம். இது பிராமணத்திலடங்கும்.

அயதார்த்தானுபவம்:—False apprehension நான்குவகை

சம்சயம்:—Doubt—ஐயம் - ஒருதன்மையில் விரோதமான பல தன்மையுளவாகக்கொளுமறிவு. மனிதனோ? கம்பமோ?

ஸீபரியம்:—Mistake-திரிவு-மித்தை,தயேனாலயவுணர்வு. இப் பியைவெள்ளியென்பது.

சோப்பனம்:—Dream-கனவு * முன்னரனுபவித்தபுகார்த்த ஸ்மரணத்தானும், அதிஷ்டானத்தானும், தாதுதோஷத்தானும் உண்டாகிறது.

அநத்தியவசாயம்:—Fault of reductio ad absurdum. தருக் கம் - வியாப்பியத்தை யாரோபித்தவினால் வியாபகத்தை யாரோ பிப்பது. தியில்லையாகில் புகையுமில்லாதல் வேண்டும்.

குணமுடிந்தது.

கருமம் - தொழில்.

Action.

இது அசைவின் வடிவு கொண்டது. இது ஐவகைத்து விவரம்,

உட்சேபனம்;—எழும்பல் - Flowing Upwards - மேலிடத் துற் கூடுதற்கேது.

அவகேஷபனம்:—வீழ்தல்; Throwing downwards, கீழிட த்துற் கூடுதற்கேது.

ஆகுஞ்சனம்—வளையுதல் - Contraction - உடலில்-மிகவும் கோணலை யுண்டாக்குவது.

பிரசரணம்:—நிமிர்த்தல் - Delation - உடலிற் செவித்தாக்க லையுண்டாக்குவது.

கமனம்:—நடத்தல் + Going-ஏனையனைத்து நடத்தற்கேது

சமர்நியம் - பொதுமை.

Genus.

இலக்கணம்:—நித்தமாய் ஒன்றாய்ப். பலவற்றி னொருங்கு சேறலை யுடைய சாதி. இது இவ்வகைத்து. விவரம்.

* அயதார்த்தானுபவம் ஐயம், திரிவு, தருக்கம் என்னும் வேறு பாட் டால் மூவகைத்தெனப்பிரித்து, கனவு மானதக்காட்சித்திரிபாகலின் மூவ கையின் மாறுபாடிண்மை யுணர்கவென்றனர்தருக்க சங்கிரகவுரையார், சொ ப்பனம், அநத்தியவசாயம் என்னு மிரண்டும் விபரியயத்தின் மத்தியிற் போதிகாதக்கது என்பர் நையாயிகர்,

† சுழற்சி முதலிய நடத்தலினடங்கும்.

பரம்:—மேல் - Extension - அது சத்தை (உண்மைத்தன்மை) யென்பது திரவியாதி முன்றி னிற்குந்தன்மையால் மற்றச் சாமானியத்தை யபேட்சித்து அதிகதேசத்தினிருப்பது.

அபரம்:—கீழ் - None extension - அது திரவியத்தன்மை. குணத்தன்மை, கன்மத்தன்மை முதலிய சத்தை யபேட்சித்து அற்பதேசத்தினிருப்பது.

விசேஷம் - சிறப்பு.

Particularity.

இலக்கணம்,—நித்திய திரவியங்களாகிய பிருதிவி முதலிய நான்கின் பரமானுக்களினும் ஆகாய முதலிய ஐந்தினுமிருப்பனவாய் வெவ்வேறாய் நித்தியமாய் அதீந்திரியங்களாயுள்ளன.

சமவாயம் - ஒற்றுமை.

Intimate relation.

இலக்கணம்:—சினையும் முதலும், குணமும் குணியும், வினையும் வினைமுதலும், சாதியும் வடிவும், விசேஷமு நித்தியமுமாக விரண்டனு ளொன்று மற்றொன்றினைப்பற்றி நீக்கமின்றி நிற்பது

அபாவம் - இன்மை.

Negation.

இலக்கணம்:—முன்னர் பிரமாணத்திற்காண்க.

பிரமேய முடிந்தது.

சித்தாந்த பரிபாஷை என்னும் தருக்கசோபானம்

முற்றியது.

மணவழகு.

ம ல ப ரி ப ர க ம்.

நற்குஞ்சாக்கன்று நண்ணிற்கலைஞானங்
கற்குஞ்சாக் கன்றுகாண்.

மனநினைவில்வாக்கி ல்னைவருக்குமறிவரிய
வள்ளல் கள்ளத்தினான் மறுகுமறிவினியேன்
றனைநினைவினுட்கொண்டே யவனவனோடதுவார்
தன்மையினின் மல்வடிவு தன்னைமன்னித்
தினையனையவளவிலிரு வினை துலையொப்பறிந்து
சீர்காழிமன் றுகிற்றம் பலநாடினென்
முனைவனையுமுடல்வினையும் வருவினையும்றுத்து
முத்தியளிப்பவன் மலர்ந்தாள்சித்தமுறவைப்பாம்.

உலகத்தையும் அதன்கண் நிகழும் பலவித தோற்றங்களை யும் செயல்களையும் யாம் கருதும்பொழுது இவற்றை நிகழ்விக்கும் ஓர் அறிவுடைப் பொருளுண்டென்று கருதுகிறோம். அப்பொருள் பரமபதியாகிய சிவபெருமான, அவன் இயற்கையில் பாசங்களின்று நீங்கியவனாதலால் நின்மலன். அவன் பேரறியும் பேராற்றலு முள்ளவன். அவனுக்கு அறிவு, இச்சைசெயல்க ளென்னும் மூன்று சத்திகளுள்ளன. இச்சத்திகளைக் கொண்டே அவன் கிருத்தியங்கள் பலசெய்வான். அக்கிருத்தியங்கள் தன் பொருட்டன்றிப் பிறர்பொருட்டேயாம். பிறராவார் ஆன்மாக்களே யாம். அவ்வான்மாக்களும் இறைவனைப்போல் என்று முள்ள நித்தியப்பொருள்களாம். அங்ஙனம் அவைகள் நித்தியப்பொருள் களாயினும் சிற்றறிவும் சிறுகொழிவு முடையன. அவை அவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவமலசம்பந்தந்தா லுண்டாயின. இவ்வான் மாக்களும் சேதனப்பொருள்களாதலால் அறிவு இச்சை செயல்க ளுள்ளன. இறைவனது அறிவு இச்சை செயல்களுக்கும் ஆண் மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களுக்கும் வேறுபாடென்றை யெனில், கண்போல் காணுமொளி உயிர்கள்றிவாகும்; கதிர்போலக் காட்டுமொளி கடவுண்ணானம்; உண்போருமன்றல் உயிர்கள்

இச்சை ஊட்டிடுவோமென்பது ஈசனிச்சை பலதொழில் பண்ணல் உயிரின் கிரியை பலதொழில் பண்ணுவித்தல் சிவன்கிரியை ஆணவம் இவ்வயிர்களின் அறிவை செம்பிற்களிம்பென்ன, அரிசியிலுமியென்ன, கண்ணிலிருளென்ன கண்ணிற் படலமென்ன, அநாதியே ஏற்றக்குறைவாய் மறைத்து நிற்கும். அவ்வாறு மறைத்துநின்றால் ஆன்மா மலினஞ்சி அணுவெனும் பெயர் பெறுவன் அணுவென்னும் ஆன்மாகாலம் நியதிகலை வித்தை ராகம் என்னும் லீந்தினுற் பொதிப்பட்டவனாகிப் பஞ்சகஞ்சுகங்களுன்றழைக்கப் பெறுவன. இப்பெயர்பெற்று விஷய உன்முகஞ்சி நிற்குங்கால் புருடனெனப்படுவன். கன்மத்திற் கேற்பஸ்தூல சரீரத்தைப்பெறுவன. சிறைச்சாலேபோன்ற அத்தேகத்துட்பொருந்திப் பல அவஸ்தை யுறுவன (அவஸ்தை எனினும் நிலையெனினும் ஒக்கும்). அவை ஆன்ம அறிவை மறைப்பதே தனக்குத் தொழிலாகப் பூண்ட அவ்வாணவத்தால் வந்தனவாம். அது தீமையில் விருப்பையும் நன்மையில் வெறுப்பையும் தருவதாம்.

இத்தன்மையுள்ள அவ்விருண்மலம் ஆன்மாவின் குணமோ அல்லது பிறிதொரு திரவியமோ என்பதைக் கொஞ்சம் ஆராய்வாம். திரவியமெனினும் பொருள் எனினும் ஒக்கும். அப்பொருள் இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருளென்றும், ஸ்தூலப்பொருள் சூக்குமப்பொருளென்றும், பலவகைப்படும் இவற்றுள் காரணமும் ஆக்கமும்ல்லாது வருவது இயற்கைப்பொருள் காரணமும் ஆக்கமும் கூடிவருவது செயற்கைப்பொருள் தடித்து வருவது ஸ்தூலப்பொருள். நுணுகி நிகழ்வது சூக்கமப்பொருள் அன்றியும் இயற்கைப்பொருள் இன்னகாலத்தி லுண்டாயின தென்று வரையறுத்துக் கூறப்படாதது. அது பற்றியது அநாதி நித்தியப்பொருளாம். செயற்கைப்பொருளோ அங்கனம் நிகழாது ஓர்கால எல்லையுட்பட்டே நிகழும் ஆவணம் இயற்கைப்பொருள் தேகம் செயற்கைப்பொருள். பிருதுவி ஸ்தூலப்பொருள் ஆகாயம் சூக்கமப்பொருள் ஆணவத்தைச் சூக்கமப்பொருளெனினும் இழுகாது. ஆகையால் ஆணவம் இயற்கைச் சூக்கமப்பொருளாம். அருவப்பொருள்களாகிய சூக்குமப்பொருள்களுக்கும் உருவமுண்மையின் ஆணவத்திற்கும் உருவமுதலியன உண்டு.

திரவியமெனப் படுவதற்கெல்லாம் உருவம், சொருபம் சுபாவம், குணம், விசேடம், வியாபகம், வியாத்தி, நிறம், தரிசனம் என ஐந் தன்மைகளுவாதலினால் இவ்வாணவத்திற்கும் அத்தகைய தன்மைகள் வாய்ந்திருந்தாலன்றோ அஃது ஓர் திரவியமென்பது சாலும் அங்ஙனம் அஃதுடைய தென்பதைக் காட்டுவாம்.

ஆவணத்திற்கு உருவம்...இருட்டு இருள்

சொருபம் ...வருத்துமஞ்ஞானம்

சுபாவம்மறைத்தல்

குணம்அறிந்தவற்றை மீளமறைப்பித்தல்

விசேடம்பக்குவத்திலதன் சத்திமாய்தல்

வியாபகம்பரணையிர் அறியாமல் உடனிற்றல்

வியாத்திமூவகை உயிரினுமுறுதல்

நிறம் ...கருமை

தரிசனம்கருமையைக்கண்டறியுமாறுநின்றல்

இவ்வகைத் தன்மைகளெல்லாம் ஆணவத்தின் பால்நிலவுதலால் அஃது ஓர் திரவியமென்பது கண்டாம் இவ்வாணவத்தைச் சைவதூல்களில் இருளுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுவது கண்கூடாம் இருள் ஓர் உள் பொருளாயிருந்தா லன்றோ அவ்வொப்புமை கூறப்பொருந்தும். தருக்கதூலார் அதற்கு மாறாக இருள் ஒரு பொருளல்லவென்றும் ஒளியின் அபாவமே இருள் என்றுங் கூறியிருக்க முக்காலத்திலுமில்லாத ஓர் பொருளை உள்ளதோர் பொருளுக்கு உவமை கூறல் அடாதெனின், அங்ஙனமன்று; இருள் ஓர் உள்பொருளை என்று நிரூபித்து மேற்செல்வாம்.

சைவதூல்களுள் புறவிருளை அகவிருளாகிய ஆணவத்திற்கும் கண்ணை ஆன்மாவிற்கும் ஞாயிற்றினைச் சிவத்திற்கும் உவமைகூறி முப்பொருளுண்மை கூறினமை உண்மையே அங்ஙனம் கூறுமாற்றால் இருள் ஓர் உள்பொருள் என்றற்கு ஐயமின்று ஆனால் தார்க்கீகா திரவியங்களின் எண்ணங்கூறுமிடத்து திரவியங்கள், பிருதுவி, அப்பு, தேபு, வாபு, ஆகாயம், காலம், திக்கு, ஆன்மா, மனம் என ஒன்பது வகைத்தாகக் கூறினாரேயன்றி, இருளையும் ஓர் திரவியமாய்க் கூறினரல்லர் என்பது முண்மையே. அம்மட்டோ, வடிவுடைப்பொருளை விளியாத் கவருதற்கு ஒளியே

சாரணமாம். இருள் ஓர் வடிவுடைப்பொருளாயின ஒளிபோடுங் கூடாத விழியாத் கவரப்படுவதன்று. அதற்கு மாறாக ஒளிபோடு கூடாத கண்ணினால் இருள் கவரப்படுதலால் அஃது ஓர் வடிவுடைப் பொருளன்றென்றுங் கூறுவாராயினர். இதனால் ஒளியான சபாவமே இருளெனப் பெறப்படும் இருள் இயங்குகின்றது கருவடி வற்று என்பதெல்லாம் உணர்ச்சிமயக்கத்தாற் றேன்றியது எனவுங்கூறி இருள் ஓர் பொருளல்லவென மறுத்தமையும் உண்மையே.

அங்ஙனமாயின் அஞ்ஞானம் என்னும் ஆகளிருள் ஞானபாவமாகிதென்று மறுக்கப்படும். அதுபோல அந்தகாரமென்றும் புறவிருள் அலோகத்தின் அபாவமென்பது மறுக்கப்படும் அஃதாமாறு அலோகத்தின் அபாவமே அந்தக்கார மென்பார்க்கு அம்முறைபற்றிச் சுகத்தின் அபாவமே துக்கம், தன்மத்தின் அபாவமே அதன்மம், சையோகத்தின்பாவமே விபாகம் என்று இவ்வாறு கோடல்வேண்டும் அங்ஙனம் கொள்ளாமை சண்டம். அன்றியும் ஆண்டொளியில்லை இருளாள்ளதென ஒளியின்மையின் வேறாய் இருள் என்னும் உணர்வு நிகழ்தலானும் அபாவத்தாற் செய்யக் கூடவதென்று யாண்டு மின்மையானும் கண்ணொளியைத் தடை செய்து நிற்பதாகிய இருளை அபாவமென்பது கூடாமையறிக.

இவ்விருளின் துண்மைவெள்ளிடையில் அலரவிழித்து நோக்கியவழியும் மறைத்தற்றொழில் நிகழ்தல் பற்றியறியப்படும். நீலவடிவற்றுய்த் தோன்றுதலின் இருள் காக்கிப்பொருளென் றுற்படு மிழக்கெண்ணையெனின் அற்றன்று துன்னியவிருளின் கண்ணிழித் துழிப்போல கண்ணிமையிறுக முடியவழியும் ஒருதன்மைத் தாய்த் தோன்றுதலின் வேற்றுமையின்மையால் அதுமயக்க உணர்வே யாமென்பது போதருதலின் விழித்துழி அவ்வாறு தோன்றுவதும் அதுபோல மயக்க உணர்வாவதன்றி இருளின் றேற்றமன் றென்பது அனுபவத்தாற்கண்டுகொள்க.

அன்றியும் மனம் ஆன்மா முகலியவற்றைப்போலவே அஃதும் காக்கிப்பொருளாகாமையறிக.

அன்றியும் இவ்வாறாவைம் மயாகாரியமெனின் மாயாகாரியம் பின்வந்து கூடியதாலும், மாயை இருளில் விழித்திருக்குங்

கண்ணுக்கு ஓர் ஒளிபோலுள்ள தாதலினாலும் அவ்வாணவம் மாயாகாரியமின்மையறிக. இதுகாறங் கூறியவாற்றால் இவ்வாணவம் ஓர் திரவியமென்று கூறியதோடு அதற்கு ஒப்புக்கூடலும் இருளும் ஓர் உள்பொருளுனைக் கண்டாம் மேலும் பலவித இச்சைகளை ஆன்ம அறிவிற் கொண்டுறுத்தும் இவ்வாணவத்திற்கு விகற்ப முத்தவிய எண்குணங்களுள்ளன: அவைபாவன.

1. விகற்பம்—தன்னைப்பொழிய மற்றொருவரும் ஒவ்வாதவரென்றல்.
2. சுற்பம்—பிடித்ததையே பிடித்திருத்தல்
3. குரோதம்—கோபங்கொண்டு நினைத்தல்
4. மோகம்—யாதாமொன்றிற்கு ஆசைப்படல்
5. கொலை—உயிர்களைக் கொல்லுதல்
6. அஞர்—சந்ததமுந் துக்கப்படல்
7. மதம்—அகங்கார மேலிடுதல்
8. ரகை—சிரித்தல் என்பனவாம்.

இவ்வெண்வகைக் குணங்கொண்டு ஆணவம் ஆன்ம அறிவி லோர் கறையெனப்பொருந்தி நின்று பலவித செயல்களை நிகழ்த்தும் அவ்வாறு நிகழ்த்துங்கால் பலவித இச்சைகளுண்டாம். அவ் விச்சைகளை யதுபவிக்குமாறு இறைவன் மாயாதேசத்திற் பொருந் துவன் இவ்வெண் குணங்களாலுமும் இச்சைகளே தீயகன்மங்களு ளுக்கு மூலகாரணமாம் ஞானத்தால் வந்த அறிவு விளக்கம் நல்வினை இயற்றுதற்குக்காரணமாம், இவ்விருவினைகளும் பாவபுண்ணியங் களைப் பயனாய்த் தரும். அவைகள் நரககவர்க்கங்களுடும் இவ்வுல கத்தினையும் ஆன்மா பொருந்தி அதுபவிக்குமாறு நிற்கும் இங்ங னம் காற்றாடியும் ஊசலும்போல ஆன்மாகமுன்று திரிவன்.

இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மூன்றும் மும்மல மெனப்படும் இயற்றுள் ஆணவம் மூலமலமென வும் மற்றவை ஆகந்துகடலங்களென்றுங் கூறப்படும்.

அம்மூலமலமே சகசமலமாம் அரிசியை ஆன்மாவெனக் கரு தில் உமி ஆணவமாம் அவ்வரிசியின் முளைத்தற் சத்தி கன்மமாம் அவ்வரிசியை முடியிருக்கும் தவிடு மாயையாம். செம்பை ஆன்மா வென வைக்கில் அதன்சளிப்பு ஆணவமாம் நாற்றங் கன்மமாம் அதன் கண்ணுள்ள சிவப்புமாயையாம்.

இம்மும்மலங்களும் சடமாகையால் அவைகளை இறைவன் சத்தியை தொழிற்படுத்தும் சத்தி ஒன்றேயாயினும் கருமபேதத்தால் பலவகைப்படும், அச்சத்திக்குப் பலவித பேராற்றல்களுண்டு அச்சத்திகளும் ஐவகைப்படும் (1) பராசத்தி (2) ஆதிசத்தி (3) இச்சாசத்தி (4) ஞானசத்தி (5) கிரியாசத்தி என்பனவாம் அச்சத்திகளின் தன்மைகளாவன;

1. முத்திபெற்றிடா வுபிர்களுக்குப் பேறு அளிப்போம் என்று நிற்பது--பராசத்தி.

2. மலத்தைச் செலுத்துவது--ஆதிசத்தி

3. சிருஷ்டியாதி செய்யவுன்னல்--இச்சாசத்தி

4. அந்தண்பு நோக்கிடுதல்--ஞானசத்தி

5. பிரவிர்த்தி நிகழ்த்தல்--கிரியாசத்தி

இச்சத்திகளுள் ஆதிசத்தியெனும் திரோதான சத்திதான் ஆன்மாவைத் தேகத்தோடு கட்டுதல் செய்யும், அப்படிக்கட்டப்பட்டதால் ஆன்ம அறிவானது ஆணவத்தால் மறைக்கப்பட்டு உயிராய் நிற்குந் திருவடியை யறியாது. சரியையிற் சரியைமுதல் ஞானத்தில் ஞானம்வரை கூறப்பட்டபதினாறு பதிகளினின்று செய்யும் புண்ணியங்கள் யாவும் இறப்பில் தவங்களாகிய சிவபுண்ணியங்களாம். பூமியின்கண் செனித்தகாலே இச்சிவபுண்ணியம் ஆர்ச்சித்த விசேடத்தால் இருவினை யொப்பு வந்துளும்.

இருவினையைப்பற்றி ஒருசிறிது பேசுவாம். வினையெனினும் செயலெனினும் ஒக்கும் இவ்வினையும் நல்வினை தீவினை என இரு திரனாற்றுச் சஞ்சிதம் பிரார்த்தம் ஆகாமியம் என மூன்றுவகைப்படும் இவற்றுள் சஞ்சிதம் முன்பலபிறவிகளுள் ஈட்டிய இருவினைத் தொகுதிகள் இவைகள் குருவின் திருவருளாற்போம் அதாவது கன்மபக்குவமறிந்து கிரியையால் தீக்ஷித்துக் கன்மமறுப்பன் மிகுந் தபக்குவமுடையார்க்குச் சட்சதீக்கைசெய்துகன்மமறுப்பன். இத்தீக்ஷா விதற்பங்களைத் தீக்ஷை என்னுந் தலைப்பின் கீழ்க்காண்க.

பிரார்த்தம் எடுத்த தேகத்தில் ஆன்மாபுசிக்குமாறு இறைவன் எடுத்துக் கூட்டியதும் பக்குவப்பட்டதுமான வினை இஃது அத்தேகத்தோடு தொலையும் மற்றைய ஆகாமியமோ பிரார்த்தம் புசிக்கும்போதே மனம் வாக்குக் காயங்களால் வந்தேறும் வினை, இஃது

செபம், தவம், அர்ச்சனை, நல்லோர், இணக்கம், கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் நிஷ்டைகூடல் என்பனவற்றாற்போம்.

இனிமேற்கூறிய இருவினையொப்பு யாதெனில், “புத்தி இரு வினையின்கண் விசாரித்தறியாது. நடுநிலையாகி ஒத்து நின்றலே யாம்” இது வந்தகாலேயில் மேல் ஆகாமியம் ஏற்றதாகும் ஈண்டு இருவினையொப்பின் விரிவுரை எல்லாம் வேண்டப் படாமையின் சிறிது கூறிவிடுத்தாம்.

இருவினை யொப்புக்குப்பின்றான்மலபரிபாகமுண்டாம். அப் படி இருவினை யொப்பு வந்தகாலே ஆனவமலம் பக்குவமெய்துவ தெப்படி? மலபரிபாக மென்பதென்னை? ஆதிசத்தி என்னும் திரோதான சத்தி மூலமலந்தனில் மோகமாதி குணம் சத்தி அனை த்திணையும் பிரித்து உயிர்ப்பால் அநேகவிதமாக அனைத்துப்பாகத் தையாக்கும். இனிமலபரிபாகமாவது, “மலம் தனதுசத்திதேயத ற்குரிய துணைக்காரணங்களுள்ளவற்றோடுங் கூடுதலேயாம்” அத் துணைக்காரணங்கள் யாவை எனில் சிவபூசைதவம் செபம் அட் டாங்கயோகம் தானம் தீர்த்தமாடல் முதலியனவாம். இவற்றால் ஆனவ சத்தியானது பிறிந்து பிறிந்து செல்ல அருண்ஞானக்கண் னாகிய சத்தியின்றொழில்கள் விளங்கி நிற்கும்.

மேற்கோள்.

செய்திரெந் சிவபூசை யாதிதொழிலாலுஞ்

செப்பரியதவத்தாலுஞ் செபத்தினாலு

மெய்திடு சீரட்டாங்க யோகத்தாலும்

எழிற்றீர்த்தமாடி யதினாலு மணியாலும்

பெய்துறு தானத்தாலு மவுடதத்தி னாலும்

பிறிந்திமொனைவ சத்திபிறிந்து பிறிந்தடைவே

மெய்தரு சீர்ஞானக் கட்டொழில்கள் சத்தி

விளங்கியிடு மிவைசருவமல விசற்பமென்றே.

அன்றியும் செம்பினிடத்தே அநாதியாய்ப் பொருந்தி நின்ற களிம்பானது இாசகுளிகைபரிசித்தவாதே நீங்கிச் செம்புஏகப்பொ ன்ணப் நிற்பதுபோலவும் நிறைந்த இருளின் கண்ணே, பூளுமுத லிய பிராணிகளின் கண்டணிகள் எங்ஙனம் பார்க்குஞ் சத்தியடை

ந்தனாவோ, அங்ஙனமே அருள் மன்னினோர்பால் ஆணவம் துன்னாதுகெடும். இவ்வாணவம் மாத்ரோர் தம்மைத்துடக்கி நிற்கு மாதவினாஸ் சோர்வில்லாதாகும். இவ்வாணவந்தான் அநாதிநித்தியப் பொருளாதவினாஸ் கெடாது நிற்கும். ஆனால் தன் சத்தி மாத்திரம் மாய்ந்து நிற்கும். எங்ஙனமெனில்.

“தெரியவரிய மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்தவாதே
சிவம்பிரகாசிக்கு மிங்கே சீவன்முத்தனாகு
முரியமல மொடதத்தாற்றம்பு புண்டவிடமு
மொன்னொளி மினொளி முன்னிருநஞ் தேற்றின
வருபரல்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும் போலாகி
மாயாதேநன் சத்திமாய்ந்து காயப்
திரியுமளவு முளநாயப் பின்புகாயஞ்
சேராதவகைதானுத்தேயு மன்றே.”

—மிகக்

“விடங்கெழு பெருவலி யுளங்கொள் மந்திரத்
தடங்கிய தன்மைபு மற்றே குடங்கரிற்
கலங்கனீரி னலங்கிளர் விழுக்கா
லனைந்தமா நெனவிளங்கிறந்த கன்ற
பாசப்பெருவலி தீர்த்தனன்
மாசிலஞ் சனப் பெருந்தகையே.”

மேலும் முற்கூறியாங்கு அம்மலத்தின் காரியமே, மேலாலவத்தை, கீழாலவத்தை. என இருவகைப்படும். இருளாகிய அநீதத்திலே கிடந்த ஆன்மா, அறிவிக்குங் கருவியுங்கூடி மேலே போகந்துய்த்தற் பொருட்டுச் செல்வது மேலாலவத்தை. புசிப்பு நீங்கி மலமேயாக விளங்குமவதாரம் கீழாலவத்தை. இவ்வவதையில் ஆணவமலத்தின் செய்தி எல்லாதெரிவது கேவல தெரிசனமாம் இப்படிக்கொத்தது கேவலமென்றறிவது கேவலமாம். கேவலமிது வென்று அறிந்து நீங்குவதே கேவலாதீதமாம். இத்தனைபுமறிவிக்க அறிந்தது ஆன்மா இவன் கேவலதரிசனத்தில் இருவினைக் காணலாவன் அவ்ந்ருளாகிய ஆணவமலம் இதுகாறும் ஆன்மாவின் நிலையையும், கருவிகள் நிலையையும், தன்னைபுங் காட்டாமலின்றது இப்பொழுது ஆணவத்தை ஆன்மா இருளாகநிற்கக் கண்டனன். இவ்வாறு இருவினைத்தன்விலும் வேறுக்ககண்டு பின் தன்னைக் கண்டது ஆன்மதரிசனம்.

மேற்கோள்.

அந்தமலமா மறியாமை கண்டாயே
யந்தவறிவு நீயையனே—தொந்தவிருள்
போனதே புன்னை விடப் போக்கித்திரோதையரு
ளானதே கண்டாயறி
வைத்தவ்வதரங்களுல்லா முடன்வந்து
மத்தகமை கண்டுமறியாயான்—முத்தனாய்ப்
பாசவறியும் பதியறிவு மன்றியே
யாசறவே நின்றவனியாம்
இருட்டுமொளிக்கு மிடமாகும் வான்போ
லருட்டுமருட்கு மகமாயச்—சருக்கமீலா
நீசத்தசத்தன்று நேரேசதசத்த
னாப்சத்ததுவ சதத்தாம். என்பதனாலறிக.

ஆன்மாதரிசனத்துக்கு மேலுள்ள நிலைகள் ஈண்டு வேண்டற்
பாலன வல்லவாதலால் கூறிற்றிலம்.

அன்றியும் முத்தியைப்பெற்ற ஆன்மாக்களின் ஆணவமலம்
அழிந்துபோமென்று சொல்லில் “முத்தியிலு மும்முதலுமுண்டு”
என்னும் வாக்கியத்துக்கு விரோதமாம். மேலும் பதி பச பாசம்
என்று சொல்லப்பட்ட முப்பொருள்களும் அநாதி நித்தியப்
பொருள்களென்று வேதாகமங்கள் கூறினவாதலால் அவை மெய்
மொழிகளாம். முத்தியிலுமறியாதென்னில் ஆணவமலம் அறி
யாமையைப் பண்ணி நிற்குமாகையால் அது ஆன்மாவோடுங்கூடி
மறைத்து நிற்குமட்டும் அறிவாயுள்ள சிவத்தோடுங்கூடி அது
பறித்தலென்றது சற் மில்லையாம்.

ஆதலால் ஆன்மபோதத்தை யநாதியே மறைக்கப்பட்ட அந்
மலத்தின் காரியமாயுள்ள சத்தி அழியும். அதன்காடிணமாகிய
ஆணவத்தின் நித்தியத்துக்கழிவில்லை. அஃதென் போலென்
னில் ஆதித்தப்பிரகாச முதலாகவுள்ள வொளிகளின் முன்னர்
நில்லாத இருளானது அழிந்ததுமில்லை மறைந்து நிறைந்து
மில்லை. அதாவது ஒளியாயின் மேலீடுகொண்டு இருளடங்கித்
தோற்றமுமற்றுக் காரியப்படாமல் நின்றதுபோல அருளின் மே
லீடுகொண்டு மலம் கீழ்ப்பட்டு நின்றதெனவறிக.

மேற்கோள்.

சேணரிருள்வடிவுஞ் செங்கதிரோன் பானிற்பக்
கணுதொழியுங் கணக்கேபோ—லாணவத்தி
னாதி குறைபாமலென்பா லணுகாம
னீதி நிறுத்துநிலை போற்றி.

1 என்று அருளியவாற்றாற்காண்க.

மேலும் மதவாதிகளுள் பேதவாதி சமவாதி இவ்வாணவ
மலக் கேட்டைப் பற்றிக் கூறும் கொள்கைகளைச் சிவீது ஆராய்
வாம். பேதவாதியானவன் செம்பிற் காளிதமனது குளிகையி
னாலேகெட்டுப் பொன்னான தன்மைபோல ஆணவமலமும் அருளி
னாற் கெட்டு ஆன்மா சிவமயமாமென்பன், அது அடாது. ஏனெ
னில் செம்பு தன்னைச் சுத்தமாக்கிய குளிகையுமாகாமல் தன் தன்
மையுங்கெட்டு நடுவே பொன்னாற் தன்மைபோல இவ்வான்மாவும்
தன்னைச் சுத்தமாக்கிய சிவசொரூபமுமாகாமல், தன் தன்மையுங்
கெட்டு வேறொரு சொரூபமாக வேண்டுகையால் குற்றமாம்.
அன்றியும் சமவாதியோ முத்தியைப்பெற்றவிடத்தும் சரீரமழியா
தென்பன். சரீரமுள்ளமட்டும் மும்மலமும் போகாதென்கையி
னாலே அஃது அடாதெனமறுக்க.

இவைஇங்ஙனமாக அக்கினியைச் சார்ந்தவித்தானது அதன்
கண்ணுள்ள முளைத்தற் சத்தியை இழந்து முளைத்ததற்குரிய கார
ணங்கள் சேர்ந்துழியும் முளைதர மாட்டாமைபோல சஞ்சித கரு
மங்கள் தீக்ஷயால் விரைவிற்கெட்டொழியும் பிராரத்தம் உட
லோடுபோம்.

மேற்கூறியாங்கு ஆன்மதரிசனமுதலிய மேனிலைகள். கடந்த
சீவன்முத்தர்க்கு முன்புண்டான ஜனங்கள்தோறும் பிராரத்த
கன்மம் புதிக்கச்சே ஆகாமியங்கட்டுப்படாதோ வென்னில், அங்
ஙனம் உண்டாகாது. ஆயினும் வாதனாமலத்தாலும் அபுத்தி பூர்
வத்தாலும் புண்ணிய பாவங்கள் மேலைக்குவித்தாகக் கட்டுப்படுமா
கில் விளக்கிமுன் இருள்போனாற்போல இவனிடத்துள்ள ஞான
க்கினியினாலே யழிந்துபோம் பிராரத்த கன்மமோ புசிப்புமாத்திர
மாய்வந்து போகிறதொழிய அவர்கள் ஈடுபடத்தக்கதாக மேலி
ட்டுவருந்தாது அவர்கள் இப்படி ஈடுபட்டு வருந்தாததுகொண்டே

மற்றயகாமியகன்மமும் ஏறாது அப்படி ஏற்றியினும் பேதமாக்கி வித்துஜநநத்தை யுண்டாக்காது.

“இனிச்செய்கன்ம மூலமலஞ் செய்தாலிடிப்பன்” அங்கித்த ம்பனைவல்லார்க்கு அனல்சடாதாடு மெளடத மந்திரமுடையார்க் கருவிடங்கனேற.

வெங்குற்ற கன்மமெலாஞ் செய்தாலு ஞானிக் கிருவினைகள் சென்றனையாமுற் செய்வினையிங்குத் தங்கிப்போம்

பாத்திரமுங் குலாலன்வினை தவிர்ந்த சக்கரமுஞ் சந்தித்துச் சுழலுமாபோன்.

மங்கிப்போய் வாநனையா லுழலவிக்குமெல்லா மலங்கனும் பின்காயமொடு மாயுமன்றே.

அன்றியும் பஞ்சாக்ஷரஞ் செபிக்கில் கன்மங்கள் வருத்தா பந்தனமானவை யறுத்துப்பவதிக முழலுமெல்லைச் சந்தியாதொழியாதிங்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ்சாரு மந்தமாதிகளிலாத வஞ்சேழுத் தருளினாலே வந்தவாறுரை செய்வாரை வாதியாபேதியாவே வின்னுறவடுக்கிய விறகின் வெவ்வழல் உண்ணிய புகிலவை யொன்றுமில்லையாம் பண்ணியவுலகினிற் பயனற் பாவத்தை நண்ணி நின்றறுப்பது நமச்சிவாயவே.

அவ்வாறு பாவங்களையறுத்த பெரியோர் எத்தன்மையுடைய ரெனில்.

திங்குறுமாயை சேராவகை வினை திரிவித்தா னீங்கிடீங்காமுல நிறையிருளிரிய நேயத் தோங்குணர்வதத் தடங்கியுளத் துளிற்பொடுங்க நேரே. தூங்குவர்தாங்கி யேகத்தொன்மையிற்றுகளிலோரே.

அன்றியும் ஆணவமலம் ஆன்மாக்கள் தனித்தனியாய் வியா பித்திருக்கிற ஞானக்கிரிபைகளை மயக்கும். இஃது சகலருக்குக் கருவிக்கூடன சகலாவஸ்தையில் ராசமுதலிய கருவினா லாவேசித் து நின்று மேகமுதலிய காரியங்களைச் செய்க்கும். ஆத்மா சிவத்தைப் பெறுமிடத்து ஆத்மசத்திகெடாது. அப்படிக்கின்றி ஆணவசத்தினிட்டு நீங்குகையால் இம்மலம் ஆன்மாவின் குண

மன்று குணமாயிருக்குமெனில் குணமழியில் குணிமழியுமாகலான் அங்ஙனம்கூறல் தகாது: இது நிற்க.

இருவினை யொப்பில்லாதவர்களிடத்திலும் மலபரிபாகமுண்டாகிய பொழுது சத்திநிபாத முண்டாம். இருவினையொப்பில் ஸார் யாவரெனில் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலார் என்பவர்களே. விஞ்ஞானயோக சந்நியாசங்களால் மாயை சன்மங்களைவிட்டுச் சுபாவசித்தமான மலசத்தியினாலே மறைக்கப்பட்ட சிவத்துவத்தைக்காட்டும் விஞ்ஞானம் என்று மாத்திரமுடைய விஞ்ஞானகலருக்குக் கன்ம ஒப்பு சத்திநிபாதத்துக்குக் காரணமன்று மலபரிபாகமே காரணமாம் எனவறிக.

மாயாபோகத்தால் கன்மசாமியமுண்டாகவேண்டும். பிரளயாகலருக்கு இஃதின்மையால் இருவினை யொப்பு உண்டாகாமல் மலபரிபாகம் நிகழ்தலே சத்திநிபாதத்துக்குக் காரணமாம்.

பிரளயாகலரில் அருங்கலாதி போகமுண்டாகையால் சகல ராவார்கள். இச்சகலருக்கும் மற்றுள்ள சகலருக்கும் கன்ம ஒப்பு சத்திநிபாதத்துக்குக் காரணமே எனில் பிரளயாகலரிற் சகல ராவர்க்குக் கன்ம ஒப்பு சத்திநிபாதத்துக்குக் காரணமன்று. ஆனால் மலபரிபாகமே காரணம் மாகையால் ஆதியிலிருக்கும் சகலர்க்கே கன்ம ஒப்புடன் கூடிய மலபரிபாகங் காரணமெனவறிக.

சகலருக்கு மலபரிபாக மில்லாவிடத்து சத்திநிபாத முண்டாகாது. இருவினையொப்பு என்பதற்குப் புண்ணியத்துக்குச் சமமாகப்பாவமும் துலை யொத்து நின்றலெனக் கூறுதலுமுண்டு. அக்காலத்து அந்த வினையொப்பை புசிக்குவொட்டாமல் சிவசத்திகெடுத்துவிடும் என்பர். இருக்கருத்தில் இருவினைப் பொருட்படுத்திவது அத்தனைபொருத்தமுடையதாய்த் தோன்றவில்லை யாதலினால் விடுக்க. விஞ்ஞானகலர்களை ஈசுவரன் தாமே பிரேரிக் கிறார். பிரளயாகலாரதியரை அநந்தாதிகளின் வழியாகப்பிரேரிக் கிறார். சகலாகலை முதல் பிருதுனிவரையுள்ள தத்துவங்களிலுள் பட்டிருக்கிறார்கள். மலம் கர்மம். இரண்டோடுங்கூடி பிரளயாகலரிற் சிலர் மாயையிலிருக்கிறார்கள். இறைவன் மலபக்குவத்துக்குத்தக்கபடி இவர்களுக்குமோஷ மருளுகிறார்.

மலபரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி சகலர்க்குப் பிரளயாகவபதங் கிடைத்தபின்பு விஞ்ஞான கலபதம் கிடைக்கும். பின்பு உருத் திரர், மந்திரர், மந்திரேஸ்வரர் இவர்களுடைய பதங்கள் முறையேகிடைக்கும் மலமிகப்பக்குவமாகில் உடனே சிவபதங் கிடைக்கும். இது நிற்க.

மலபரிபாகம் வந்தவர்க் கடையாளம் யாதெனில், சம்சாரத்தில் த்வேஷம், முத்தியில் விசுவாசம், சிவபக்தி குருசிச் சருஷ முதலானவைகளாம். பரிபக்குவமான பேருக்குப் பரமேஸ்வரர், குருமூர்த்தியாகவந்து மலபரிபாகத்துக்குத் தக்கபடிபதம் கொடுத்து மோக்ஷம் கொடுக்கிறார்.

ஆன்மாவியாபகன அவனை மறைப்பதால் மலமும் அவனை வியாபித்திருக்கும் அதாவது ஆன்மாவின் வியாபகம் மலத்தின் வியாபகத்துள்ளடங்கலால் வியாப்பியமாம். வியாபக வியாப்பியங்களாகிய மலான்மாக்களுக்கு அநாதியே மறைப்பதும் மறைக்கப்படுவதுமாகிய சம்பந்தமிருப்பதால் ஒரு காலமும் பிரிவில்லையாமாதலால் ஸ்பாவத்தில் மோக்ஷமே இல்லையாமென்றும் சங்கையுண்டாம். அதற்கு உத்தரமாக அதிகாரமுடிவில் அழிகின்ற அநேகசத்திகளை ஆணவம் உடைத்தாயிருக்கும். (அதிகாரம்—மறைப்பு) கண்ணிற்குப்படலம்போல மலம் திரவியமாதலால் அதற்குப் பாகமுண்டு அப்பொழுது அதன் சத்திகள் மாய்வனவாம்.

ஒரு ஆன்மாவிற்குச் சிவசத்தியால் மலம் நீங்குமாகில் எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் நீங்கவேண்டிவருமே என்னில் அப்படிக்கண்டு புருஷன் தோறும் ஞானத்தை மறைக்கும் அநேக சத்தியுண்டு நித்தமாயும் வியாபகமாயுமுள்ள மலத்திற்கு மறைக்குஞ் சத்திகள் அநேகமுள்ளனவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அக்கினியின் தாஹசத்தியானது ஸ்தபனாதி மந்திரத்தால் தடுக்கப்படும் அதுபோல ஈசுவரனுடைய அதுக்கிரக சத்தியினாலே மலசத்தி தடுக்கப்படும்.

அன்றியும் அரிசியை முடிக்கொண்டிருக்கும் உமியானது எப்படி பரிபாகத்தைசையில் நீக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே மலசத்தியும் பரிபாகத்தைசையில் சிவசத்தியால் நீக்கப்படும் அபசுருவமான தைசையில் உலக்கையினாலே குத்தினால் அரிசியுமழிவது

பேரல அபக்ருவதசையில் மலத்தை நீக்கினால் ஆன்மாவிற்கு விகாரமுண்டாகும். செம்பான்களிம்புக்குப் பரிபாகதசை ரசசம் யோகத்தாலுண்டாகும் ஆதலால்பரிபாக காலத்திற்குள் மலசத் தியழியும்.

பாகியாதிவிர்த்தி நீக்கினபோது மலம் நீங்குகிறதென்பது சித்தம் எப்படி உலகத்தில் ஒரு புருஷனிடத்தில் திருட்டைக் கண்டு இவன் திருடனென்று விலங்கு முதலானவற்றை கட்டப் படுகிறானே அப்படியே ஆன்மாவும் மலமுள்ளவனென்று ராக முதலானவற்றை கட்டுபடுகிறான்.

இம்மலத்தினாலேயே ஆன்மாவிற்குப் பரதந்திரஞ் தன்மையுண்டாயிற்று. இத்தன்மைக்குக் காரணமாய் நின்ற மலத்தைத் திரோதானசத்தியே அதுக்கிரக சத்தியாய் நின்று விடுதலையெய்யும் மலத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கும்வரை ஒருவனுக்கு முத்தியுண்டாகிறதில்லை. மலம் நீங்குதலே முத்தியாகையால் மலத்தின் அதிகாரம் மலசத்தி பரிணமித்தபின்னான் நீங்கும். அம்மலம் பரிணம யோகியமான போதிலும் தனக்குத்தானே யுண்டாக்கிக்கொள்ளாது அசித்தெல்லாம் சித்தினுலசைவிக்கப்படக் காண்கையால் என்க.

மலபரிணமம் சிவசத்தியால் அதுக்கிரக நிமித்தம் செய்யப் படுமபரிணமம் என்பது யாதெனில் வேறுபடல் என்னும் பொருட்டாம். அது படங்குடிலானுற்போல விருத்தியாயக் காரியப்படுவதின்றிப் பேதிக்கப்படலாற் காரியப்படுவதாம் அஃதுமுழுவதும் பரிணமித்தல் ஏகதேசத்தில் பரிணமித்தல் என இருதிருநுறும் பால்தயிராய் மாறுதல் முழுவதும் பரிணமித்தலாம். நெய்யின்சுண் புழுடிண்டாதல் ஏகதேசத்திற் பரிணமித்தலாம்.

இதுபற்றி ஒரு ஆன்மாவிற்கு அதுக்கிரக நிமித்தம் செய்யும் மலபரிணமம் அவ்வான்மாவிற்கு மாத்திரம் உரியதாதலால் இப்பரிணமம் ஏகதேசபரிணமமாய், ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் மலசத்தி நீங்கின பசுவினிடத்தில் இறைவன் சத்தி அதுக்கிரகரூபமாய் வளரும். அப்பொழுது பாசந்தினிடத்தில் அசன் சத்திகளைப் பரிணமிக்கச் செய்வதே அதுக்கிரகமாம் அதிகாரத்துடன் மலசத்தி நீங்கும்போது திரோதான சத்தியும் நீங்கு

மாதலால் சேதன்னுடைய அறியுந் தன்மையையும் அசித்தினுடைய பரிணமிக்குந் தன்மையையும் ஆதாரிப்பதே யதுச்சிரகம். மாயை கன்மங்கட்கும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அன்றியும் ஞானமெல்லாம் விஷயமாகவேயிருக்கும். நிர்விஷயஞானமேயில்லை. கண்ணானது இருட்டால் மறைபட்டிருந்தாலும் தன்னுடைய பிரகாசமுங்கெடாமல் விஷயபிழுகமும் ஆகாமல் தன்னிடத்திலிருக்கிறதோ அவ்வாறே மலசத்தியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறசிற்சத்தியும் விஷயத்தையுமறியாமல் அறிவுங்கெடாமல் தன்னிடத்தில் தானேயிருக்கும் எல்லாக் கர்மங்களின் நாசம் வந்தபோது கர்மசககாரியாயிருக்கிற ஆணவமலத்திற்குப் பரிபாகம் வருமளவில் மேற்கூறிய மலாநிக்கிரக ரூபியாய்ஸ்வப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற சத்தியானது பதியும் மலத்தினுடைய சத்தியானது நிவிர்த்தியாகும்.

அரிசியோடுஞ் சகசமாய் நின்ற முளைதவிடு உமிகள் அவ்வரிசியை விட்டுக்கெட்டொழிய அரிசி கேடின்றி நிலைபெறதல் கண்டாம். அம்முளை முதலியன அடங்கி நிற்குமேனும் வேறொரு நெல்லுத்தோன்றதற்குக் காரணமாதல் செல்லாவாம் அங்ஙனஞ்செல்லாமையால் குற்றமற்ற அவ்வரிசியின்கண் அடங்கிநிற்குமென்றற்கோர் இயைபின்மையின் மெல்ல மெல்ல நீங்கி அவை ஆண்டில்லை என்பதே தேற்றம். அவைபோல அநாதியே உயிர்க்களோடு சகசமாய் நின்ற மும்மலங்களும் நல்லசிவமுத்தி நிலைக்கண் விண்டொழியுமென்றேயொள்க. ஆண்டு விண்டொழியினும் ஏனைப்பெத்தரிடத்துக் காணப்படுதலால் அவை நித்தப்பொருளாதற்கு மிழுக்கில்லை இறைவன் ஆன்மாக்களுய்யும் பொருட்டு வேதசிவாகமங்களை அருளினார். வேதசிவாகமங்களிற் கூறியவண்ணம் நடக்க எண்ணுவது ஆன்ம இச்சையாம். அவ்வாறு நடக்கவெண்ணிய ஆன்மாவை நடப்பிப்பது இறைவனிச்சையாம். ஆகவே இச்சையால் இறைபணி இயற்ற எண்ணாத ஆன்மாவிற்கு அவன் எங்ஙனம் அதனைக்கூட்ட இறைவன். ஆன்மாவும் எங்ஙனம் இருவினையொப்பு உறும். அக்காலமெல்லாம் ஆணவசத்தி மிண்டி நிலைதோ? என்பத்து நான்கு யோனிபோதங்களுள் மனிதயோனியுள் மன்னியன்றோ பெருப்பாலும் முத்திபெறவேண்டுவது. மனிதயோனியொழிந்த பந்தயோ

னிகளின் மன்னிய உயிர்கள் அம்மனிதயோனி எய்த எத்தனை காலம் செல்லும். மனிதயோனியுட் பொருந்திய உயிரும் எத்தனையோ ஊழிகாலம் இறைவனை அர்ச்சித்தன்றோ நல்லறிவு சுடர்கொண்டும். ஆதலால் ஆன்மா, மலபரிபாகம் வருபவரை மலசத்தியால் மொத்துண்டு அலைவதன்றி இறைவன் சத்தியால் அருள்பெறுவது எங்ஙனம். காலவெல்லை கூறுவாராயார்? காலவெல்லை கருதுவாராயார்? ஒரு வருமின்று சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உள்ளபசுக்களோ இறைவன் திருவிளையாட்டின் எல்லையை அறியவல்லார்; அந்தோ அவர் அறியாமை இருந்தவண்ணம் என்னென்பேம் இருவினை யொப்பின்றி மலபாகம் வரையால் அவ்வொப்புறுதற்கு இயையாத ஆன்மாக்கள் அநாதியே சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற பிரபசக்கரத்தில் நின்றுகொண்டு சுழன்றுதிரியுமேல் முத்தி எய்துதல் எங்ஙனம். மலபரிபாகம் நிகழ்ந்து இறைவன் சத்தி பதியுபவரை மலத்தின் சத்தி அதிக ஆற்றலுடன் நின்று தொழிற்செய்வதால் ஆன்மஞானம் அதன் வழிமிக்கோங்கி நின்று செல்லுதல் கூடும். இருவகை சத்திகளும் ஒரு நிலைக்களமாகிய ஆன்ம வியாபகத்தில் தொழிற்பட்டகாலத்திலன்றோ வலியதாகிய இறைவன் சத்திமெலியதாகிய ஆணவசத்தியைக் கீழ்ப்படுத்தி நிற்கும். வலியதாகிய இறைவன் சத்திபதிதற்கு மலபரிபாகம் வேண்டற்பாலதாம். அதற்குரிய துணைக்காரணங்களைக் கைக்கொள்ள நினையாக்குற்றம் ஆன்மாவின் பாலதன்றோ. அப்படிக்கன்றேல் இறைவன் இதுவரை யாவரையும் முத்தியில் வையாதிரான் அக்குற்றம் ஆன்மாவின் பாலதாரிருத்தலினால் எல்லா ஆன்மாக்களும் முத்தி எய்திவிடுமென்பது இல்லவேயில்லை. ஆதலால் அன்பார்களே.

இருவினையொப்பு வருதற்குரிய இறைபணியிறற்றினீராகில் மலபரிபாகமெய்தி சத்தியிபாதமுற்று இறைவன் திருவடியில் என்று மாறமுத்தியின்பம் அதுபவித்தல் கூடும். சுபம்

பித்தனென்றெனை புலகவர்பகாதோர் காரணமிது கேளி
ரோந்துச்சென்று தன்திருவருட்கூடே முபாயமதறியாமே
செத்துப்போயருநாகடை வீழ்வதற்கொடுப்படுகின்றெனை
யத்தனாண்டு தன்னடியிற் கூட்டியவத்சயங்கண்டாமே.

பிணக்கிலாதபெருந்துறைப் பெருமானுன்னுமங்கள் பேசுவாரீக்
கிணக்கிலாத தோரீன்பமே வருந்துன்பமே துடைத்தேம்பிரா
னுணக்கிலாத தோர்வித்து மேல்வினாயாம லென்னினை யோத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோல நீவந்து காட்டினாய்க் கழுக்குன்றிலே.

ஊசலாட்டுமிவ்வுடலுபிராயின விருவினையறுத்தேன்னை
யோசையாலுணர்வார்க் குணர்வரியவனு னார்வுதந்தொளியாக்கிப்
பாசமானவைபற்றுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங்கருணையா
லாசைதீர்த்தடியாரசடிக் கூட்டியவதிசயங்கண்டாமே.

மன்னுமிருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னுமானே மலந்துரந்து—தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம்வசஞ் செய்வான்செய்தல்
சலிப்பில் விகாரி யவன்றான்.

S. பால்வண்ண முதலியார்.

திருநெல்வேலி.

வேதமும் சிவாகமமும்.

- நற்குஞ்சரக்கன்று நண்ணிற்கலைஞானங்
கற்குஞ்சரக்கன்று காண்.

உலகின் கட்டோன்றி நிகழும் பல்வகைச் சபயநூல்களுள் உண்மைப்பொருளையுள்ள வாறுணர்த்தும் நூல்யாதென்று ஆராயுங்கால், கண்ணிலார் பலர் குழி இக் கொண்டு வேழகின்றுழித் தங்கரத்தாற்றடவி வந்துகூறும் இலக்கணமெல்லாம் கண்ணுள்ளா நொருவன் கண்டுகூறும் இலக்கணமதனுள் ஒருபுடையமைந்து காணப்பட்டங்குமாறுபோல ஏனைச்சமயநூலாருந் தங்கடங்கள் சிற்றறிவிற்கு எட்டியயவாறே அவ்வநூல்களிற் கூறிய பொருள்கள் யாவும் முற்றுணர்வுடைய முதல்வனாற் செய்யப்பெற்ற அருண்மையுடையனவாய் (வேதம் ஆகமம்) என்னும் இருநூல்களிலும் கூறும் பொருளியல்புகளின் ஏகதேசமாகக் காணப்பெற்று அவற்றுள் அடங்கலின் இவ்விருவகை நூலே முழுமுதன்மை நூலெனப்பெறுமென்க.

ஆகவே, சமுத்திரகலச நியாயம்பற்றிச் சிற்றறிவுள்ள ஆன்மாக்கள் முற்றுணர்வின்மைபூற் தம்புலம்போயவாறு எடுத்துச் செய்த வழிநூல்-சார்புநூல்-பூருவபக்கநூல் என்னும் இவையிற்றிற்கு முதனூல்களாகிய (வேதம் ஆகமம்) என்னும் இவ்விருநூல்களின் உண்மையும் அபேதமும், அறியாது உலோகாயதர், வைபாடிகர் மாத்தியமிகர், யோகசாரர், சௌத்திராந்திகர், ஆருகதர் என்னும் அறுவகைப் புறப்புறச்சமயிகளும் இவ்விருண்டனையும் நிந்திப்பர், தார்க்கீகர், மீமாஞ்சகர் மாயாவாதியர், சாங்கியர், பாதஞ்சலர், பாஞ்சராத்திரர் என்னும் புறச்சமயிகள் அறுவரும் இவ்விருநூல்களில் ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளாது நிந்தித்து (வேதம்) ஒன்றனையே பிரமாணமெனக்கொள்வர். அங்ஙனங்கொள்வாராயினும் தார்க்கீகர் வேதப்பொருளோடு முரணிப்பொருட்டன்மை கொண்டும் மீமாஞ்சகர் வேதத்துட் கருமகாண்டத்தையே கொண்டு, ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதங்களை நிந்

தித்தும் ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதியர் ஞானகாண்டத்தை யே ஒருவாறங்கீகரித்துக் கருமகாண்டத்தைக் கை விட்டும் சிவாகமத்தை நிந்தித்தும் ஞானகாண்டத்திற்கும் பூர்வாபகவிரோதமாக மாறுபட்ட பொருள் விரித்தும் நிற்பர். ஏனையசாங்கியர், பாதஞ்சலர், பாஞ்சரத்திரர் என்பாரும் அங்ஙனே வேதத்துள் தத்தமக்கியைந்தவாறே சிலபாகங்களை மாத்திரங்கொண்டு ஏனையவற்றையொரீஇச் சிவாகமங்களையும் இகழ்ந்து ஒழிவார். எனவே இப்பன்னிருவருள் புறப்புறச்சமயிகளான மூன்னைய அறுவரும். வேதாகம நிரந்தகரும், புறச்சமயிகளான பின்னைய அறுவரும், வேதத்துள் ஒருபுடையையும் சிவாகமம் முழுவதையும் நிந்திப்பவரும் ஆயினர்.

அகப்புறச் சமயிகள் ஆகிய பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வைரவர், அயிச்சுவாதசைவர் என்னும் அறுவரும், வேதத்துடன் சிவாகமத்தையும் பொதுப்பிரமானமாகக்கொள்வார். ஆயினும், சிறப்புப் பிரமானமாக மாயாருத்திரர், வித்தியாருத்திரர், காலருத்திரர், சித்தபுருடர், ஆதிபைரவர், மந்திரேசுரர் என்பவரால் செய்யப்பெற்ற பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம் முதலிய நூல்களைக் கோடலான், அவரும் அகப்புறமாயினர். இஹதியினின்று அகச்சமயிகள் ஆகிய சங்கிராந்தவாதசைவர் பாடாணவாதவர், அலிகாரவாத சைவர் பரிணாமவாத சைவர், சுத்தசைவர், பேதவாத சைவர் என்னும் அறுவரும் வேதாகமமென்னும் இரண்டனையும், சிறப்புப் பிரமானமாக அங்கீகரித்தாராயினும், தன்னியல்பு பொது வியல்பு சிறிது வேறுபாடு உள்ளாராகலின், அவரும், சித்தாந்த உண்மை முற்றுங்காணாராயினர். இவ்வாறே யீண்டுரைக்கப் பெற்ற சமயிகளாவரும் வேதம் ஆகமம் என்னும் இருதூலையும், அவற்றுள் ஒன்றினையும், ஒன்றுட்பல பகுதியையும் வெறுத்தும் அஹற்றுண்மை முற்றுங்காணாது வாளாமயங்கி இடர்ப்பட்டு நிற்பர். இவரெல்லாம் இவ்வாறே இடர்ப்பட்டு நிற்பச் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தி பொருவனே வேதசிவாகம பிரண்டனையும், சிறந்த பிரமானமாகக்கொண்டுண்மை யுணர்ந்து இன்புற்ற வாழ்வனென்க.

இவ்விரு நூல்களினு மடங்காதபொருளாக ஒன்றனை யெடுத்த

துக்கொண்டு தஞ்சைத் தரமாக வேறொருவரான் இயற்றப்பெற்ற நூல் என்றும் இன்று. ஆகையால் வேதம் ஆகமம் என்பவற்றுள் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியுள்ளனவாகும். இவை யிரண்டும் ஒரேதனி முதல்வனால் அருளப்பெற்றன அதனால் இரண்டும் வேறாகாவென்று ஆன்றோர் கூறுவாராயினர். அவ்விதமுதற்பொருளாவான் இவ்வேதாசமம் இயற்றுதற் கேதுவென்னையோவென்ற ஆன்மாக்களெல்லாந் தன்னையறிந்து வழிபாடியற்றி உய்திகூடுதற் பொருட்டாகக்கொண்ட பெருங்கருணைத் திறமையாமென்றுணர்க. அங்ஙனமருளானேல் அவ்விதமுதற்பெற்றியும் பிறவுந் தேறமாட்டாராய் ஆன்மாக்கள் உண்மையுணர்ந்து உய்திகூடுமாறு யாண்டையதென்க. இதனை “ஆரணமாக மங்களருளிடு லுருவுகொண்டு. காரணனானா நென்னிற்கதிப்பவரில்லை” என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார் திருவிருத்தத்தானுணர்க.

இனி அவ்விதவைவன், வேதாசமங்களை எக்காலத்து எவ்வாறு தோற்றுவித்தருளினன் என்னிற் கூறுதல். மகாசங்கரா முடிவின் கண் உலகங்களை மீளப்படைத்தற்பொருட்டுப் பரமான்மவாகிப் பரமசிவத்தினுடைய பாசத்தி குடிலையை நோக்கிய வழி வேதாசமங்கள் குடிலையினின்றும் நாதவடிவாயும் அதன்பின் விந்து வடிவாயும். அதன் பின்னக்கரவடிவாயும் முறையே தோன்றின. பின் அவற்றைச் சொற்றொடர்ப்படுத்துச் செய்யுளாக்கிப் பிறருக்கருளிச் செய்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் ஈசானமுதலிய பஞ்சப் பிரம்மனுக்களாகிய சத்திகளை திருமுடி முதலிய வவயங்க ளாகச் சுகள நிட்களத்திருமேனி கொண்டருளிச் சதாசிவமூர்த்தியாய் நின்று தற்புருடம் அகோரம் வாமம் சத்தியோ ஜாதம் என்னும் நான்கு திருமுகங்களான் இருக்கு, எசுரு, சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களைத் தோற்றுவித்து அவ்வேதங்களை அனந்ததேவர் வழிபானே பிரமனுக்கருளிச்செய்து உச்சி முகமாகிய ஈசானத் திருமுகத்தினின்றும் காமிகாதி வானுளாந்த மாகவுள்ள இருபத்தெட்டாசமங்களையுந் தோற்றுவித்து, அச்சிவாகமங்களைப் பிரதி சங்கிதை முறைபானே, பிரணவர் முதலிய பதின்மரும், மகாருத்திரர் முதலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்

தெண்மருக்குஞ் சிவபேதம் உருத்திரபேத மெனப்பகுத்து ஒரோ வொன்று, ஒவ்வொருவருக்கு அருளிச்செய்து பின்பு மகவுக முறையானே அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரெண்மரின் முதல்வராகிய அனந்த தேவருக்கருளிச் செய்தார் என்க இதுவே வேதசிவாகம வரலாறும்.

பிரதிசங்கிதைமுறை ஒருவிஷயத்தை வேறு வேறு வகுத்துக் கூறதல் மகவுகமுறை வேறு வேறு வகுக்கப்பெற்ற பலவற்றைத் திரட்டிக் கூறுதல்.

இனி இவ்வாறாய் வேதம் “சுயம்பு” என்றும் “அபௌர்ஷேய” மென்றும் தூல்கள் கூறாநிற்க ஈண்டு சிவபெருமானுற் கூறப்பெற்றதென்பதென்னை யெனிற்கூறுதும், சுயம்புவான பரம சிவனுற் றோற்றுவிக்கப்பெற்ற காரியமாதல் பற்றியும் பசுக்களாகிய புருடாற் செய்யப்பெற்ற தன்றென்னுங் கருத்துப்பற்றியுமேயாமென்க. ஆதலின் அவ்வழக்குக்கொண்டு இறைவர் திரு வாக்கன்றென்றல் பொருந்தாதென்க. இகனை “தொகுத்தவனரு மறைபங்கமாகம்” என்னும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமான் நிருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவொற்றியூர்த் திருப்பதிகத்தானும் “வேத மோடாகம மெய்யாமிறைவனுல்” என்னும் திருமுல் நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத் திருமுறையானும் பிறவற்றானுமுணர்க.

இனி அட்டாத சனித்தையுள் சிவாகமம் அடங்காமை யென் னையோவெனில் அறியாது கூறினாய் என்னை பதினெண்வித்தைகளில் முதற்கண்ணதாகிய வேதம் பிரமகாண்டமும், பிரமஞானத் திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமும் என்றிருபகுதித் தாதலால் சிவாகமம் பிரமகாண்டமா யடங்குமாதலானும் வேதசத்தத்தில் சிவாகமமும் அடங்கி நிற்குமாதலானுமென்க.

இனி வைதிகரிலொரு சாரார் இவ்வாறு பகுத்துணரும் மதுகையின்றிப் பதினெண்வித்தைகளிற் சிவாகமம் படிக்கப்பட்டிலவாமென்றுகூறிப் பிணங்காநிழிபர்.

இனிவேதம் ஆகமம் என்னும் இருசொற்பொருட் பெற்றி சிறிதாராய்வாம்.

வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்பட்

டுச் சதுர்வேதங்களுக்கும் காரணவிடுகுறியாயும், சைவாகமங்க ளுக்குக் காரணக்குறியாயும் பொருந்தும், 'எனவே பதிபசுபாச மென்னும் முப்பொருள்களை அறிதற்கு கருவியென்பது கருத்து.

ஆகமம் என்னுஞ்சொல் (பரமசிவன் பானின்று) வந்தது என்னும்பொருட்டாய்ச் சைவாகமங்களுக்குக் காரண விடுகுறியாயும் சதுர்வேதங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும் பொருந்தும்.

அன்றி ஆகமமென்றசொல்லில், ஆ. என்பது, பாசம், எனவும், க. என்பது, பசுவெனவும், ம. என்பது, பதியெனவும் பொருள்படலால் திரிபதார்த்த விலக்கணத்தை யுணர்த்து நூலென்றும் பொருந்தும், அன்றி, ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோகமும், ம என்பது பலநாசமும் ஆதலால், ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணிச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோகத்தைக் கொடுத்தல் பற்றி ஆகமம் எனப்பெயராயிற்று என்று கூறுதலுமொன்று. முழுமுதற்பொருளாகிய சிவபரஞ்சடராவார் உலகுய்யுமாறு தமதுபெருங்கருணையா லுபகரித் தருளியவேத சிவாகமமென்னும் இவ்விருநூல்களையுமே முழுமுதன்மை நூலாகக்கொண்டு சுத்தாத்துவிதச் சித்தார்த்தச் செல்வர்கள் மகிழ்வார். இங்ஙனம் உணருந்திறமின்றி வேதமே பிரமாணமென்னும் வைதிகரிலொரு சாராரை மறுத்துச் சிவாத்துவித சைவாசாரியர்களான நீலகண்ட ஆசிரியர் அப்பயதீக்தேர் முதலினோர் நீலகண்ட பாடியம் சிவாதித்தமணிதீபிகை சிவதத்துவ விவேக முதலியவற்றில் சிவாகமப் பிரமாணம் வலியுறுத்துரைத்திட்டார். சிவாகமம் ஒன்றுமே பிரமாணமென்னுஞ் சைவரிலொரு சாராரை மறுத்து வைதிக சைவசித்தார்த்த ஆசிரியர்களான ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியர் ஸ்ரீ உமாபதி சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் முதலினோர் வேத சிவாகமமென்னும் இரண்டுமே பிரமாணமெனச் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், பவுட்கரவிருத்தி முதலிய நூட்களினன்கு வெள்ளிடை மலைபோற்றெள்ளிதினவிளக்கி யிட்டனர், இவையிற்றை யெல்லாம் ஆங்காங்குக் கண்டுணர்க.

இனி அவ்விறைவன் இவ்வாறு இருவேறு வகையாகப் பிரித்துமுதனூலியற்றியவாறென்னையோ வென்றிற் கூறுதும்.

மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், என்னும் மூவகைப்பட்ட பக்கு

வழுடைய உலகினரைக் குறித்துவேதமும், அதிதீவிரபக்குவமுடைய சத்திரிபாதத்துத்துமரைக்குறித்துச் சிவாகமங்களையும் அதிகாரிபேதம் பற்றிக் கூறியதாமென்க. இனி மந்தம், மந்ததரம் தீவிரம் என்னும் முத்திறப்பட்ட பக்குவமுடையாராகிய உலகினருக்கு பகரித்தற்பொருட்டெழுந்தனவாகிய வேதம், பொதுநூலென்றும், அதிதீவிரபக்குவமுடைய சத்திரிபாதச் செல்வராம் சிவஞானிகளுக்குப் பயனளித்தற்பொருட்டாக வெழுந்தனவாகிய சிவாகமங்கள், சிறப்புநூலென்றும் பெயர்பெற்று விளங்குமென்க. இதனை “வேதமோடாகமம் மெய்யாமிறைவனால், ஒதும்பொதுவுஞ்சிறப்புமென்றுள்ளன.” என்னுந் திருமந்திர வேதத்தானும் “உலகியல் வேதநூலொழுக்கமென்பது, நிலவுமெய்நெறி சிவநெறியதென்பதும்” என்னும் பெரியபுராணத்தானும் “மறைகளாம் பொதுச்சிறப்பென விறைவகுத்த” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்தானும். “ஆரண நூல்பொதுச் சைவமருஞ் சிறப்புநூலாம்” நீதியினாலுலகர்க்குஞ் சத்திரிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது என்னும், நம்சித்தாந்த குலதெய்வமாகிய, ஸ்ரீசகலாகமபண்டித சுவாமிகளின் திருவாக்கானும் உணர்க,

இனிபொதுவியல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் பொதுநூலெனவும், சிறப்பு இயல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் சிறப்புநூலெனவும் கூறப்பெறும். சிறப்பியல்புசகசமாய் உள்ளதாகவின உண்மையெனவும்படும்.

பொதுவியல்பு அளவை முதத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் கூறப்பட்டுக்கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இருதிறத்தான் உணரப்படும், சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானும் கூறப்பட்டுக்கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என்னும் நான்குதிறத்தால் உணரப்படும். பலபொருட்குப் பொதுவாகிய இலக்கணம்பொதுவியல்பு என்றும் ஒருபொருட்கே உரிய இலக்கணஞ் சிறப்பியல்பென்றும் அளவை நூலாற்கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு. தடத்தலக்கணம் சொருபலக்கணம் என்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் ஈண்டுக்கூறப்படும். பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறுஎனத் தேர்ந்து உணர்ந்துகொள்க இவ்விருவேறுவகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றிமயங்கற்க.

• அல்லது உம், அதர்வசிகைமுதலிய உபநிடதங்களும் சிவாகமங்களும் கூறும்பொருளை மோக்கும் வழிச்சூத்திரமும் பாடியமும் போலத்தூலாருந்ததி முறையாம், அதலின் வேதம் பொதுதூலென்றும் சிவாகமம் சிறப்புதூலென்றும் கூறுதலென்று.

• இனி எவ்வாற்றானும் பொதுதூலெனப்பட்ட வேதத்திற்கு கூறங் கருமகாண்டப்பொருட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டெஞ்சி நின்றனவாகிய பொருள்களையும் வேதமுடியாகிய உபநிடதத்தின் சாரமாய் உள்ளபொருள்களையும் வேறு எடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குதலின் சிறப்பு தூலாகிய சிவாகமம், சித்தாந்தமென்று கொள்ளப்படும். படவே வேதம் பூருவபக்கமெனப்படுமென்க. இதனை “நீண்மறையினெழிபொருள் வேதாந்தத்தில்பொருள்கொண்கிரைக்குதூல் சைவம் பிறதூல் திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்” என்னும் ஸ்ரீ அருணர்தி சிவத்தினமுதவாக்கானுமுணர்க.

இனியிப்பொதுச் சிறப்புதூல்கட்கு அதிகாரியாவார் யாவரெனிற்கூறுதும். பிராமணர் சத்திரியர் வைசியர் என்னும் மூவறில் முதல்வருணத்தார் வேதத்தை ஒதுதற்கும் ஒதுவிற்கும் இரண்டாம் வருணத்தாரவர் ஒதுதற்கும் மூன்றாம் வருணத்தாராவர் கேட்டற்கும் அதிகாரியாவார்.

சிவாகமம், அங்ஙனமின்றி அம்மூவருணத்தவரோடு சூத்திரரென்னும் நான்குவருணத்தவருள்ளும் சைவசம்ஸ்காரம்பெற்ற அதிகாரிபக்குவமுடையவர்களை அதிகாரியாவாரென்க.

ஆகவே வேதசிவாகமம் மூன்று வருணத்தாருக்கும் நான்குவருணத்தாருக்குப் உரிமைபாதல் பெற்றும்.

இனி வேதாகமம் என்னுமிரண்டனுள் வேதம் பக்குவாபக்குவரோக்கிப் பலதெய்வங்களைக் கூறுவது. சிவாகமம் சிவபரஞ்சுடரொருவரையே எடுத்துக்கூறுவது.

வேதம் தருமார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக்கூறுவது, சிவாகமம் மோக்ஷமொன்றினையே கூறுவது.

வேதம் யாகாதிகாரியங்களை எடுத்து விளக்குவது. ஆகமம் சரியையாதிசூர் பாதங்களை எடுத்துக்கூறுவது. அவையாவன சரிசாபாதம். கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம், என்பன

வாம் இவற்றுள், சரியாபாதத்துள் பிராயச்சித்த விதியும் பவித்திர விதியும் சிவலிங்கவிலக்கணமும் நந்திமுதலிய கணநாதரினிக்கண மும் செபமாலையோகப்பட்டந் தண்டங் கமண்டலமுதலியன எடுத்துக் கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துள் மந்திரங்களானது உத்தாரணம், சந்தியா வந்தனம் பூசைசெபம் ஓமம் சமயவிசேட நிருவாண அசாரியாபி டேகங்களும் புத்திமுத்திகளுக்குபாயமான தீக்கைகளும் கூறப் படும். யோகபாதத்துள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்துவேசா ரும் ஆன்மாவும் பரமசிவசத்தியும் சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும் இயம நியம ஆதன பிராணாபாம பிரத்தியாக்ரா தாரணத்தியான சமாதிகளினுடைய முறைமையும் மூலாதார மாகிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும். விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம் கன்மம், மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என் னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சிவதத்துவமுதற் பிரகிருதி தத் துவம்வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்திமுறை இவை யான்மாக்களுக்குப் போகம்புசிக்கைச்சுக் கருவியாமுறை புவனங் கள் புவனேசுவரர் சொரூபங்களும் அதமமத்திம மகாப்பிரளயங் களின் சொரூபங்களும் அதமப்பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டி யாதி முறைமையும் பிறவுங்கூறப்படும், வேதம் சுவர்க்காதி லோகங்களைக் கொடுத்தற்குரியது. ஆகமம் சாலோக சாரூப சாமீப சாயுச்சியமாதிகளைத் தரவல்லது.

இனி இதுகாறங் கூறிப்போந்த இவ்வுபந்நியாசத்தாற் பெற ப்பட்டன வென்னையோவென்றிற் கூறுதும்.

அநாதி மலமுத்த பரமபதியாகிய சிவபரஞ்சடரே ஆன்மாக்கண்மீது வைத்த பெருங்கருணையால் வேதாகமங்களை அருளிச் செய்தாரென்பதூஉம், அங்ஙனமருளானே யான்மாக்களுப்திகூறு மாறின்தென்பதூஉம், ஆதலின் இவையே முழுமுதன்மை தூல் என்பதூஉம், மற்றவையெல்லாம் இவைபிறிற்றினின்று மெடுத்து எணையவான்ம வர்த்தகத்தால் ஆக்கப்பட்டதென்பதூஉம் இவைக

ளுள் அடங்காதபொருளாக யாண்டுமென்னூல்களினு மின்றென் பதூஉம், ஒரே பரம்பொருளா லாக்கப்பெற்ற இவ்விருநூல்களும் பிரமாணமே யாமென்பதூஉம், அதிகாரிபேதம்பற்றி இவை இரு வேறுவகையாக வியற்றப்பெற்ற தென்பதூஉம், அவ்வாறே முத் திறப்பட்ட உலகினருக்குறித்தாய் வேதம் பொது நூலென்ப தூஉம், அதிதீவரதரா பக்குவமுடையாருக்கே உரித்தாகியவாகமம் சிறப்புநூலென்பதூம், வேதம் மூன்றுவருணத்தார்க் குரித்தென் பதூஉம், ஆகமம் நான்குவருணத்தாருக்கு முரித்தென்பதூஉம், வேதம், கருமகாண்டம், ஞானகாண்ட மென்பவற்றுண் முந்தி யதை விரிவாயெடுத்துக் கூறவந்ததென்பதூஉம் ஆகமம் பிந்தி யதை மாத்திரமே விரிவாயெடுத்துரைத்த தென்பதூஉம், இவற்று னும் பிறவாற்றானும், வேதம் பூருவமென்பதூஉம், ஆகமம் சித் தாந்தமென்பதூம், வேதாநுட்டான முடையார்க்குபயன் சுவர்க் காகதி போகமென்பதூஉம், ஆகமாநுட்டான முடையாருக்குப் பரமன்பரமுத்தியென்பதூஉம் பிறவுமாம். இவ்வுண்மையை நீல கண்ட பாடியம் சிவாதித்த மணிதீபிகை, சிவதத்துவவிவேகம் சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகம், பவுட்கரவிருத்தி முதலியவட மொழி நூல்களினும், தேவாரம் திருமந்திரம் பெரியபுராணம் திரு விளையாடற் புராணம் சிவஞானசித்தியார், திராவிடமாபாடியம் முத லிய செந்தமிழ்த் தெய்வத்திருவணூல்களினும் சிவஞான சித்தி யாருக்கு மறைஞான சம்பந்தர் முதலாகவுள்ள ஆசிரியர் உரைத்த உரைகளினும் நன்குகாண்க.

அவற்றுள் ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றப் பிரமாணச் செய்யுட்களை எடுத்துக்கூறி இவ்வுபந்நியாசத்தை முடிப்பாம்.

“வகுத்தவனருமறை யங்கமாம், ஸ்ரீஞான சம்பந்தப் பெரு மான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவொற்றியூர்த் தேவாரம்.

வேதமோடாகம மெய்யா மிறைவனூல்
ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுன்னுக
நாதனுரை யிவை நாடிவிரண்டந்தம்
பேதமதென்பர் பெரியோர்க் கடேதமே.

ஸ்ரீ திருமூலநாயனார் திருமந்திரம்
உலகியல்வேதநூ லொழுக்கமென்பதும்
நிலவுமெய்ந்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்

ஸ்ரீ செக்கிழார்பெருமான் பெரியபுராணம் திருஞான
சம்பந்தமுர்த்தி புராணம்.

“மறைகளாகமம் பொதுச்சிறப்பென விறைவகுத்த
பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் வேதநூல்
சைவநூலென் றிரண்டேநூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின்
விரிந்தநூல்கள், ஆதிநூலநாதிய மலன்றருநூலிரண்டு மாரணநூல்
பொதுசைவமருஞ் சிறப்புநூலா நீதியினர் லுலகர்க்குஞ் சத்திரி
பாதர்க்கு நிகழ்த்தியது நீண்மறையினெழிதி பொருள் வேதந்
தத் தீதில்பொருள்கொண் டிரைக்குநூல் சைவந்திகழ்பூர்வஞ்
சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும், சிவஞானசித்தியார்.

தெ. பெரியசாமி பிள்ளை.

சப்ததாதுக்களின் விபரம்.

ஆணில் ஈ. பெண்ணில் ச. ஆணில் மூன்றாவன ஆகாசம் பிரகிருதி ஆன்மவுணர்ச்சி இவைகளொருமித்துச் சுக்கிலமாகக் கோசத்தடியில் செம்பரத்த பூவிதழ் மூன்றுமொன்றாயடிப்பது போலிருக்கும். பெண்ணிடத்தில் நான்காவன பிருதிவி, அப்பு, தேயு, இயமானென்னும் வாயு ஆகநான்கும் ஒருமித்துப் பல்வி முட்டைபோல் நான்காகப்பிரிந்து ஒரேவண்ணமாய் யோனிக்குளி ருக்கும். ஆக-ஏ-வும்கூடி ஒருமித்துச் சுக்கிலகரோணித சம்பந்தப் பட்டுப் பிண்டமாம். இது சப்ததாது, ஷெ தாதுக்களின்பெயர். தோல், அஸ்தி, தசை, மூளை, சுக்கிலம், இரக்தம், இரசம் ஆக ஏழு.

ஷெ சத்துக்கள் ஆணிடைத்துள்ள இடங்கள் மூளை, தொப் புள் லிங்கத்தடி, பெண்ணுக்குள்ள இடங்கள் மூளை, தொப்புள், உபஸ்தத்தடி, ஸ்தன்னியத்தின்கீழ் புணர்ச்சிகாலத்தில் இந்த சத் துச்சேர்ந்துவெளிப்பட்டால் கற்பமுண்டாம்.

பிண்டலட்சணம்:—தலை அண்டம், மார்புமுதலானவை பிண் டம். அண்டத்திற் பிண்டம் புருவமத்தி. அண்டத்திலண்டம் பிர மரந்திரம் இதில் சோமசூரியாக்கினி பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருக்கு மிடம். நேத்திரம், புருவமத்தி, அண்ணு, பிரமரந்திரம். இதில் பிரகாசமாயும் அறிவாயும் பிராணவாயு இருக்கின்றது. பிண் டத்திற் பிண்டம். இடுப்புக்குக் கீழ்பாதபரியந்தம் பிண்டத் திலக்கணம். பீசம், பிண்டம், வயிறு, ஷெ பிண்டஸ்தானத்தில் கர்த்தர்களிருக்குமிடம் கோசம், தொப்புள், மார், இவர்கள் வண் ணம் நாடி, உஷ்ணம், காற்றுகுறிமுதலிய பேதங்களாம். ஆத லால் பிரம,விஷ்ணு,ருத்திரதேவர்கள் அனந்தகோடியண்டத்தைப் பார்க்கிலும் பிண்டவிசாலமுள்ளது. இதுபோலவே பிரமாண்ட ஞாயம்.

இந்தத்தேகத்தில் ஜீவனிருக்கிற ஸ்தானம் ௫, அதில் முக்கி யஸ்தானம் ௨. கணம், சிரம் சிரத்திலுள்ளது பரமாத்மா

வென்னுஞ் சாமான்யஜீவன். இஃதிறப்பதன்று, கண்டத்திலுள்ளது ஜீவாத்மாவென்னும் விசேஷ ஜீவன், இஃதிறக்கும். ஷேதேகத்தில் பிரம்மபேதம் கீழும்மேலும் இருப்பதால் நாமடைய வேண்டிய பதஸ்பானங்கள் யாதெனின் கண்டமுதல் உச்சிவரையில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஷே பதங்களாவன சுவர்க்க பூர்வமாக சதாசிவபதமீரகவுள்ளன. இதற்குமேல் நாதாதி சுத்தமீரகவுள்ளது கைலாசாதிபதங்கள். உந்திக்குமேல் கண்டமீரகவுள்ளது யிது சாதாரணபாகம், நரக இடமாவன, உந்திமுதல் குதபரியந்தம்கர்மஸ்தானம் குதமுதல் பாதமீரகவுள்ளது, இவைகளில் பிரம்மாதிப் பிரகாசமுள்ளது. அதுபவிப்பது, கண்ணிடத்தி லிந்ததேகத்தில் எமனிருக்குமிடம் குதமாகிய நரகஸ்தானத்திற்கு இடதுபாகம் ஷே தேகத்தில் ஆன்மா தனித்திருக்கும். ஜீவன் மனம்முதலிய அந்தக்கரண கூட்டத்தின் மத்தியிலிருக்கும்.

பிண்டத்தில் பூர்வம் என்பது தலை உத்தரம் என்பது கால் (பூருவம்) என்பது பூர்வசம்பந்தத்தால் வந்தபெயர். பூர்வஞானமென்பது நெற்றிக்கண்ணால் பார்த்தல். பிண்டத்திற்குக் கிழக்கு முகம் மேற்குகால் வடக்கு வலதுகை தெற்கு இடதுகை தொப்புளடி கொடிமரம். ஷே மரத்தின் அளவு உள்ளுக்குக் கொடிபூருவம் சதிக்குள்ளிருக்கும்வரை தொப்புள் பலிபீடம், நந்தியென்பது பசு, ஆணவமலம் மூலாதாரத்தினது உள்ளங்கமேசிவலிங்கம். வாய் வாசல், புருவமத்திசமை, அறிவேபதி. ஆடுகால் அநாதி தலை, கீழ்தலை மேல்கால் ஆதலால் பூர்வம் பூர்வ பூர்வம் உத்தரம் உத்தரோத்திரம் எனநான்கு.

இதில் பூர்வமென்பது புறபுறமாகிய நட்சத்திரம்போன்ற இந்திரியக்காட்சி, பூர்வபூர்வம் புறமாகிய சகிபோன்ற கரணக்காட்சி உத்தரம் அகப்புறமாகிய பரிதிபோன்ற ஜீவகாட்சி. உத்தரோத்தரம் அகமாகிய அக்கினிபோன்ற ஆன்மகாட்சி, ஆதலால் அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறம், என்னும் நான்குமே. மேற்குறித்த பூர்வாதி உத்தரோத்திர மெனவழங்குவது, ஆணுக்குள் பெண்ணும் பெண்ணுக்குள் ஆணுமிருக்கும் விதம் எவ்வாறெனின் பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், பிரகிருதி ஆன்மா

என்னும் இவ்வேழும் கூடி சுக்கில சுரோணித சம்பந்த சப்ததாது
வாய்சிருட்டிக்குக் காரணமாச்சுது. ஆதலால் ஆண்பாகஞ்சேராது
பெண்ணுருவமாகாது பெண்பாகஞ்சேராது ஆணுருவமாகாது.
மேலும்மேலும் ரூபபேதத்தைப் பெண்ணெனப்பது அறியாமை.

மேலும் அறிவின் உயர்வு தாழ்வினாலும் சிருட்டிக்குக் கார
ணமான வித்துத் தங்குவதற்குக் க்ஷேத்திரமானதாலும் ஒருவாறு
உருவத்தால் கொள்ளலாம். அதுபவத்தால் கொள்ளலாகாது.
அறிவின் உயர்வு தாழ்வு என்பது ஜீவ அறிவாகிய மன அறிவு
பெண்ணினும் ஆன்மவறிவாகிய அறிவு ஆணிடத்தும் உள்ளது.
மேலும் மனவறிவு புத்தியறிவு யென்னுஞ் சொல்லக்கூடும் ஆத்
மால் உருவங்குறிப்பது அவசியமல்ல. மேலும் ஆகாசத்தில் பிரு
துவி தோன்றுவதுபோல் ஸ்திரிபாகமாக்கிய பிருதுவியில் ஆகாச
மும் தோன்றும். ஆனதால் அதுபவத்தில் தெரியும்

(வடலூரார் குறிப்பு)

காஞ்சி. நாகலிங்க முதலியார்.

சிவஞானபோத முதனால் விளக்கம்.

V. அந்நியாயம்.

முன்னுவது வினாவுக்கு விடை.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 11, 12, பக்கம் 296:)

இச்சூத்திரர் செய்தவர்கருத்து அப்படி யிருந்திருக்குமா னால் ஏவம் வித்யா சிவஞானபோதே என்னுமட்டும் சொல்லிமுடி த்திருப்பார். சைவார்த்த நிர்ணயம் என்று சேர்த்துச் சொல்லு வதற்கு நியாயம் இல்லை. இதை உற்று நோக்குவார்க்கு இக்கரு த்து வெளிப்படும். மேலும், என்னும், இந்நூலில், அறிக என் னும் வார்த்தைகளுக்குச் சூத்திரத்தில் யாதொரு இடமும் இல்லை என்பதையும் கவனிக்கவேண்டியது.

மேலும், இந்தமாதிரி அர்த்தம் செய்தவர், அக்காலத்தில் கிரந்த எழுத்தாவது, நாகர எழுத்தாவது இல்லை என்பது தெரிந் திருந்தால் இந்நூலில், என்று அர்த்தம் செய்திருக்கமாட்டார். ஆகையால் சிவஞானபோதம் என்னும் இந்நூலில் சைவாகமங் களின்பொருள் நிச்சயத்தை அறிக என்று செய்தவுரை வெற்று ரையாயினமை அறிக.

இவையிற்றினைக் கவனிக்குமிடத்துச் சப்தமாதிபத்தியால் கூறும் அர்த்தம் அபிமானம் பற்றிக் கூறியதே யொழிய வேறன்று. Vide also Siddhanta Sikamani edited by S. Nagi Chettiar உபோத்காதம் page 5 (1910).

“இருபத்தெட்டு ஆகமங்களில் ஒன்றாகிய இரௌரவம் 73- படலங்களையுடையது. இவற்றுட் பாபவிமோசனப் படலமென் பதொன்று. இதிலுள்ள சூத்திரங்களில் பன்னிரண்டு சிவஞான போதத்தைப் போதிப்பதாம். திருவெண்ணை நல்லூர் மெய்கண்ட தேவர் சிறுவயதிலேயே அவ்வூர் பொல்லாப்பிள்ளையார் என்னும் விநாயகமூர்த்தியின் உபதேசத்தால் அதன்பொருளை யறிந்து தமிழில் சிவஞானபோதம் எனப்பெயரிட்டுத் தம் சிஷ்யர்களுக்கு உப தேசித்தனர் என்பர் ஒருசாரார்.

வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின்பொருள் சிவஞானபோதமாமென்று பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்திலேயே கூறப்பட்டிருந்தலான் சிவஞான போதமென்னும் கிரந்தமானது ரேளரவாகத்தில் இல்லை யென்பது பெறப்படும். எனவும்.

வடமொழிப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் தமிழ்மொழிப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் செவ்வனே ஒத்திட்டுப்பார்க்குமிடத்து மொழிபெயர்ப்பு முரணாகக்காணப்படுதலான் மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதத்தை வடமொழியினின்று அவ்வாறு முரண்பட மொழிபெயர்த்தனர் என்பது இழுக்காகும் எனவும்,

• அதனால் அந்தச் சிவஞானபோதமானது வடமொழியினைத் தழுவாததோர் சாஸ்திரமாமெனத் துணியற்பாலதெனவும்,

மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞான போதத்தினாலும் அருணந்தி தேவர் அருளிய சிவஞானசித்தியாரிலும் வடமொழியினின்றும் மொழி பெயர்த்ததாகக் காண்கப்படவில்லை எனவும், கூறுவார் மற்றொருசாரார்.

தென்மொழிச் சிவஞான போதத்தையே மொழிபெயர்த்து வடமொழியாகமத்துட் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதெனவும் செப்புவர் இன்னொருசாரார். எவ்வாறாயினுமாகுக. உண்மையினைக் கண்டறிதல் அறிஞர் வழக்காம்.

ஈண்டு உதாரணமாக இரண்டு சூத்திரங்களைமட்டும் எடுத்துக்காட்டுவாம். அவை வருமாறு:—

அவனே தானேயாகிய அந்நெறி

யேகனாகி யிறைவணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடும் வல்வினையின்றே.

செம்மலர் நோன்றாள் சேரவொட்டா

அம்மலங்கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ

மாலறநேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே.”

ஆகையால் இதுகாறும் கூறியவாற்றால் தமிழ்ச்சிவஞான போதம் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு அன்று என்பதை வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கினும்.

VI. அந் தியாயம்.

நான்காவது வினாவுக்கு விடை.

ஆதிமொழி (எல்லாமொழிகட்கும் முந்தினது) தமிழ்மொழி யென்றும், சிவபெருமான் நந்தியம்பெருமானுக்கு உபதேசித் தும், நந்தியம்பெருமான் சனற்குமாரருக்கு உபதேசித்தும், சனற் குமாரர் சத்தியஞான தரிசிகட்கு உபதேசித்தும் சத்தியஞான தரி சிகள் பாஞ்சோதிமுனிவருக்கு உபதேசித்தும், தமிழ்ச்சிவஞான போதமே எனமுன்னமே கழற்றினோம். ஆகையால் பாஞ்சோதி முனிவர் தாம் கேட்டதைத் தவிர்த்து வேறே மொழிபெயர்த்த நூலைச் சொல்லக்காரணம் சிறிதும் இல்லை.

மேலும், பரம்பரைச் சைவராகிய ஓர் ஆதி சைவத் தமிழர் வீட்டில் பிறந்த மெய்கண்டாரம் தமிழ்க்குழந்தைக்கு (ஆரிய பாஷைக்குரிய குழந்தையல்ல) பாஞ்சோதிமுனிவர் அக்குழந்தை க்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டிருக்கும்பாழையை விட்டுவிட்டுச்சமஸ் கிருதத்தில் சொல்ல நியாயம் சிறிதும் இல்லையன்றோ? மேலும்,

“தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததும் முதலை யுண்டபாலனை யழைத்ததும் எலும்புபெண்ணுருவாக் கண்டதும் மறைக்கதவினைத்திறந்ததும் கன்னித் தண்டமிழ்ச் சொலோமறு புலச் சொற்களோ சாற்றிர்”

என்னும் திருப்பாட்டுப் பிரகாரம் தெய்வீகம் பொருந்திய இனிமையான தமிழிருக்க, அத்தன்மையான தெய்வீகம் இல்லாத புலச்சொற்களாகிய மற்றப்பாஷையில் கூறினாரென்றல், கரும்பிருக்க இரும்புகடித்தெய்த்தவாறே யொக்கும்.

ஆனால், பாஞ்சோதிமுனிவர் தம்முடைய தபோபலத்தால்மெ ய்கண்டாருக்குச் சமஸ்கிருத பாஷையை அறியும்படியான சக்தி யை உண்டுபண்ணினா எனக்கூறுவார் சிலர் அது சற்றும்பொருந் தாது. ஏனென்றால் பாஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசிக்கும் காலத்து மெய்கண்டாருக்கு வயது இரண்டென்றும் சிலர் ஒன்று என் னும் கூறுகின்றார்கள். எப்படி யிருந்தாலும் அவர் மூன்றுவய திற்கு மேற்பட்டவர் அல்லரெனக் கூறலாம். அக்காலத்தில் அவ ருடைய நா முதலிய க்ருவிகள் சமஸ்கிருத சப்தங்களைப் பிழையற சப்தங்குறையாமல் உச்சரிக்கப் போதுமான உரம் பெற்றில. குழ

நதைகள் “இராம்” என்பதற்கு “ஆம்” என்பதை நாம் பார்க்க வில்லையா? ஆகையால் குழந்தைகளுக்கு ஏற்றபாஷை தமிழைத் தவிர வேறு இல்லை. ஆகையால், அத்தமிழ் பாஷையில் தான் கூறியிருக்கவேண்டும்.

இதரபாஷை பேசும் ஜனங்களைச் சிறிதும் கண்டறியாத ஓர் ஆங்கிலேயச் சிறுவனிடம் இந்நாட்டு ஆங்கிலங் கற்ற தமிழன் ஒருவன் சென்று அச்சிறுவனிடம் பேச ஆரம்பித்தால் எப்பாஷையில் பேசுவான் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டுகின்றேன். ஆங்கில நாட்டில் வளர்ந்த மூன்றுவயதுள்ள ஆங்கிலேயக் குழந்தைக்குத் தமிழ் சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் ஓதிவைத்தார் என்றால் எவ்வளவு உண்மையாயிருக்குமோ அவ்வளவு உண்மைதான் தமிழர்நாட்டில் வளர்ந்த மூன்றுவயதுள்ள மெய்கண்டார் என்னும் தமிழ்க்குழந்தைக்குச்சமஸ்கிருத சாஸ்திரம்போதித்தார் என்பது.

ஆனால், பாஞ்சோதிமுனிவருக்குத் தமிழே தெரியவராது என்றுகூற வருவாரோ என்றால் அவருக்கு இறுக்கும் தண்டம் ஒன்று உளது. அதாவது அவர்சிவஞானம் கைவந்தமுனிவராதலால் அவருக்கு எல்லா பாஷைகளும் வரும் என்பதே. குமரகுரு பரசுவாமிகள் இந்துஸ்தானி பாஷையைக் கல்லாது தெரிந்துகொள்ளவில்லையா?

Rev. P. Percival in his ‘The land of Veda’ says, “Perhaps no language combines greater force with equal brevity; and it may be asserted that *no human speech is more close and philosophic in its expression as an exponent of the mind.* The language, thus specific gives to the mind a *readiness and clearness* of conception whilst its terseness and philosophic idiom afford equal means of lucid utterance.

“தத்துவஞானங்களை மனதுக்குத் தெரியும்வண்ணம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துப் போதிப்பதற்கு தமிழ்ப்பாஷையே சாலவும் பொருத்தமானது. உலகத்துள்ள மற்றபாஷைகள் அவ்வளவு தகுதியுடையனதல்ல.” என்று பெர்சிவல்துரை கூறுகின்றார். அதற்கு, திருக்குறளும், ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன் முதலிய நூல்களே சான்றுபகரும்.

“கடுகைத்துளைத் தெழுகடலைப் புகட்டிக் குறுகத்தரித்த குறள்” என்றும் “அணுவைத் துளைத்தெழுகடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்தகுறள்” என்றும் போற்றக்கூடியதால் எப்பாடையில் உள்ளது? ஆகையால் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைக்கக்கூடிய சக்தி இத்தமிழப்பாஷைக்கே சிறப்புடைத்து.

ஆகையால், எல்லா தத்துவஞானங்களையும் 12 சூத்திரங்களில் அடக்கிப் பாஞ்சோதிமுனிவர் கூறினாரென்றால் அது தமிழில் தான் சாத்தியப்படும். ஆகையால் தமிழில் தான்கூறியிருக்கவேண்டும் என்று எண்ண யாதொருதடையும் இல்லை.

முற்றும்.

துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

மந்திரம்

(முன்தொடர்பு. தொகுதி. 2. பகுதி 12, பக்கம் 172:)

முதலாவது: ஆளும், கிருத்தியத்தைப் புரியவல்ல ஈஸான மாகிய நகாரத்தில்:

1. உச்சாடனத்தை யுதவவல்ல, அகோரபஞ்சாக்கரம்
2. சந்தானத்தை யருளவல்ல, செளமயபஞ்சாக்கரம்
3. வியாதி நீக்கம்புரியவல்ல, ரூபபஞ்சாக்கரம்
4. யோகசித்தியை யருளவல்ல, அம்ஸபஞ்சாக்கரம்
5. ஆயுள்விருத்தியை யாக்கலான, ஆன்மபஞ்சாக்கரம்
6. பூதங்களையோட்டவல்ல, ஆக்ஞாபஞ்சாக்கரம்
7. இராஜவசியம் தரவல்ல, மதனபஞ்சாக்கரம்
8. உலகசம்பத்துக்களை யுதவவல்ல, மாயாபஞ்சாக்கரம்
9. வித்யாபி விருத்தியாக்கவல்ல பாலாபஞ்சாக்கரம்
10. நினைத்ததை யாக்கவல்ல, அஸ்திரபஞ்சாக்கரம்
11. அட்டமாசித்தியை யருளவல்ல, சக்திபஞ்சாக்கரம்
12. சுவரநிவிருதியைச் செய்பவல்ல, சித்திபஞ்சாக்கரம்
13. விஷங்களைப் போக்கவல்ல, நுதரபஞ்சாக்கரம்

14. நிலங்களை யருளவல்ல, ஜபதிபஞ்சாக்ஷரம்
15. கலைமகள்நோக்கை யுதவவல்ல, சரஸ்வதிபஞ்சாக்ஷரம்
16. கள்ளரச்சத்தை யகற்றவல்ல, ஸ்கந்தபஞ்சாக்ஷரம்
17. மோக்கத்தை யருளவல்ல, மூலபஞ்சாக்கரம்
18. இராஜியசித்தியை யுதவவல்ல, மகாவித்யாபஞ்சாக்கரம்
19. காலனைவெல்லவல்ல, மிருத்யுபஞ்சயபஞ்சாக்ஷரம்
20. செளபாகியங்களைத் தரவல்ல, லக்ஷுமிபஞ்சாக்கரம்
21. வாணிபசித்தியைக் கொடுக்கவல்ல, க்ஷிப்ரபஞ்சாக்கரம்
22. பசுமின்மையைப் பயக்கவல்ல, அனந்தபஞ்சாக்ஷரம்
23. ஸ்ரீவசியமாக்கவல்ல அனங்கபஞ்சாக்கரம்
24. சூலநோயைத் தவிர்க்கவல்ல, காம்பவபஞ்சாக்கரம்
25. பரகாயப் பிரவேசத்தைப் பயக்கவல்ல, சருவபஞ்சாக்கரமும்.

ஆ. 25

இரண்டாவது: காக்குங் கிருத்தியமுடைய, தற்புருடமாகிய மகாரத்தில்.

1. வித்வேஷணத்தை யீயவல்ல, வித்வேஷண பஞ்சாக்கரம்.
2. கட்சித்தியைக் கருணிக்கவல்ல, சர்ப்பபஞ்சாக்ஷரம்
3. அனந்தசித்தியை யருளவல்ல, சத்திபஞ்சாக்கரம்
4. அதிருசியத்தைக் காட்டவல்ல, பிரமபஞ்சாக்கரம்
5. ஜலம்சரக்கச் செய்யவல்ல, வருணபஞ்சாக்கரம்
6. கடல்சுவரச்செய்யவல்ல, சமுத்ரஸோஷண பஞ்சாக்கரம்
7. மதயானைகளை வசமாக்கவல்ல, கஜவசியபஞ்சாக்கரம்
8. யானைகளைத் தம்பிக்கவல்ல, கஜதம்பன பஞ்சாக்கரம்
9. கடலைக் கட்டவல்ல, பிரமரிபஞ்சாக்கரம்
10. சிலந்தியினுனிமுனையாதுகளை நீக்கவல்ல, சம்பிரமபஞ்சாக்ஷரம்.
11. தேவமாதர்களைக் கூடச்செய்யவல்ல, யோகினிபஞ்சாக்ஷரம்.
12. முக்குணங்களை யொழிக்கவல்ல குணபஞ்சாக்கரம்
13. பாதாளத்தைக் காணச்செய்யவல்ல, சரபபஞ்சாக்கரம்
14. பாடகனாகச் செய்யவல்ல, ஸாரபஞ்சாக்ஷரம்
15. உம்பருலகை யடையச்செய்யவல்ல, வித்யாதரபஞ்சாக்ஷரம்
16. நினைத்தபடி யாக்கவல்ல, கிருட்டிபஞ்சாக்ஷரம்
17. பூமிகளைப் பிளக்கவல்ல, சம்மாரபஞ்சாக்ஷரம்

18. தெங்குனைவளைபவும்நிமிரவும் புரியவல்லஸ்திரபஞ்சாக்கரம்
19. பசியைப் போக்கவல்ல, வைஸ்வாரை பஞ்சாக்கரம்
20. மழையைப் பெய்விக்கவல்ல, பர்ஜனி பஞ்சாக்கரம்
21. மழையில், நனையாமல் வரச்செய்யவல்ல, புஷ்டிபஞ்சாக்கரம்.
22. ஆறானது இருபுறமும் விலகச்செய்யவல்ல சரணிபஞ்சாக்கரம்
23. கடலில் உருவோடாமலிருக்கச்செய்யவல்ல, யானபஞ்சாக்கரம்
24. ஜலமேல் நடக்கச்செய்யவல்ல, சாமுத்திரிய பஞ்சாக்கரம்.
25. யக்ஷணிகளைப் புரியச்செய்யவல்ல, யக்ஷணிபஞ்சாக்கரம்

ஆக 25

3-வது: அழிக்குங்கிருத்தியமுடைய, அகோரமாகியசிகரத்தில்:

1. தம்பிக்கச் செய்வல்ல, தம்பனபஞ்சாக்கரம்
2. அமுருதத்தைத் தரிசிக்கச்செய்யவல்ல, வஜ்ரபஞ்சாக்கரம்
3. தேவதைகளைக் காட்டவல்ல, ஸ்தோகபஞ்சாக்கரம்
4. விமானங்களை வரவழைக்கவல்ல, விமானபஞ்சாக்கரம்
5. கர்ப்பகத்தை வரவழைக்கவல்ல, மாணஸபஞ்சாக்கரம்
6. காமதேனுவை வரவழைக்கவல்ல, தேனுபஞ்சாக்கரம்
7. இந்திரன்சபையைக்காணச்செய்யவல்ல, இந்திரபஞ்சாக்கரம்.
8. இச்சாசத்தியினைக் காட்டவல்ல, இச்சாபஞ்சாக்கரம்
9. விஷ்ணுமாய்கையினைக் கடக்கச்செய்யவல்ல, லகுபஞ்சாக்கரம்
10. ஆதித்தர்களைக் காண்பிக்கவல்ல, ஸௌரபஞ்சாக்கரம்
11. சிவனானது போக்குவரவைக் காண்பிக்கவல்ல, வைந்தவபஞ்சாக்கரம்.
12. பூமிக்கு ஞள்ளனவற்றைக் காண்பிக்கவல்ல, கலியாணபஞ்சாக்கரம்.
13. சலத்திலுள்ள பாதைகளைக் காட்டவல்ல, சரஸ்பஞ்சாக்கரம்
14. சந்திரசூரிய நட்சத்திர மண்டலங்களைக் காட்டவல்ல ஆலோபஞ்சாக்கரம்.
15. ஆன்மாவைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, பிரமக்ஞான பஞ்சாக்கரம்
16. ஆகாயமனம் புரிவிக்கவல்ல, கேஸரிபஞ்சாக்கரம்
17. பதினைந்துவித வித்தைகளை யூட்டவல்ல, பஞ்சதசாக்ய பஞ்சாக்கரம்.

18. இளைத்தவிடத்தில் ஏகச்செய்யவல்ல, மனோவேகபஞ்சாக்கரம்
19. சித்துகள் சித்திக்கும்படி செய்யவல்ல, கூப்பஞ்சாக்கரம்
20. மந்திரசொருபங்களைக் காண்பிக்கவல்ல, நிர்வாணபஞ்சாக்கரம்
21. சகலவித விஷங்களுடும் போக்கவல்ல, நிர்விஷபஞ்சாக்கரம்
22. இளையோர்களை முதியோர்களாகவும், முதியோர்களை இளையோர்களாகவும் செய்யவல்ல, சுந்தரபஞ்சாக்கரம்.
23. வித்வான்களை ஊமைகளாகவும், ஊமைகளை வித்துவான்களாகவும் ஆக்கவல்ல, மர்ஜனி பஞ்சாக்கரம்.
24. பட்டமரத்தைத் துளிர்க்கச்செய்யவல்ல, சஞ்சீவிபஞ்சாக்கரம்
25. இந்திரனை யழைப்பிக்கவல்ல, அகண்டபஞ்சாக்கரம்

ஆக 25

நான்காவது, விளக்குங் கிருத்தியமுடைய வாமமாகிய வகாரத்தில்

1. வீக்கத்தை யுண்டாக்கவல்ல, பேதபஞ்சாக்கரம்
2. செத்தவர்களை எழுப்பவல்ல, பூர்ணதாயினி பஞ்சாக்கரம்
3. எங்குமுள்ள போக்குவரவுகளைக் காண்பிக்கவல்ல, சுவர்க்க பஞ்சாக்கரம்.
4. எல்லாவற்றையும், ஆகருஷணிக்கவல்ல, பிரஜாபத்திய பஞ்சாக்கரம்.
5. முறிந்த வுறுப்புக்களைக் கூட்டவல்ல மகாபலபஞ்சாக்கரம்
6. குருட்டை நீக்கவல்ல, நவநீத பஞ்சாக்கரம்.
7. மலைகளையடியோடப் பெயர்க்கவல்ல, கிரிபஞ்சாக்கரம்
8. விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, வைஷ்ணவ பஞ்சாக்கரம்
9. இந்திரன் குதிரையை வரவழைக்கவல்ல, உச்சை ஸ்வரவ பஞ்சாக்கரம்.
10. ஆகாயகங்கையை அழைப்பிக்கவல்ல மந்தாகினி பஞ்சாக்கரம்
11. அக்கினியின் நாவையழைக்கவல்ல, அக்னிபஞ்சாக்கரம்
12. பாவபுண்ணியங்களைக் காண்பிக்கவல்ல, ஆகருஷண பஞ்சாக்கரம்.
13. அன்னத்தை வரவழைக்கவல்ல, ஆஞ்ஞாபஞ்சாக்கரம்
14. மேகத்திலுமறைந்துகொள்ளச்செய்யவல்ல, மேகபஞ்சாக்கரம்
15. வாயுவின் கதிகளைக்காட்டவல்ல, வாயுபஞ்சாக்கரம்

16. சித்தர்களது, போக்குவரவுகளைக்காட்டவல்லவாபஞ்சாக்ஷரம்
17. பூசிப்போர் அடையும் பலன்களைக் காட்டவல்ல பூஜாபஞ்சாக்ஷரம்.
18. புட்பரிமளங்களின் ஒடுக்கங்களைக் காட்டவல்ல, பரிமண்டல பஞ்சாக்ஷரம்.
19. தழைப்பதைக் காட்டவல்ல, சேவியபஞ்சாக்ஷரம்
20. திசைகளின் தோற்றங்களைக் காட்டவல்ல, திசாபஞ்சாக்கரம்
21. திக்கந்தங்களைக் காட்டவல்ல, திகந்தபஞ்சாக்ஷரம்
22. தன்விழியினிடத்தே, நிலம் நீராதியனவற்றைக் காண்பிக்கவல்ல, விலோபன பஞ்சாக்கரம்.
23. மகான்களினிருப்பைக் காட்டவல்ல, ஜிம்மபஞ்சாக்ஷரம்
24. எல்லாவற்றின் கூட்டுறவுகளைக் காட்டவல்ல, சம்போக பஞ்சாக்கரம்.
25. சகல பரிபாஷைகளையும், அறியச் செய்யவல்ல, சருவபரிபாஷா பஞ்சாக்ஷரம்

ஆக 25

ஐந்தாவது, தோற்றுவிக்குங் கிருத்தியமுடைய, சத்யோசாதமாய யகாரத்தில்,

1. மூலாதாரத்தைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, மூலாதார பஞ்சாக்ஷரம்
2. சுவாதிட்டானத்தைக்காட்டவல்ல, சுவாதிட்டானபஞ்சாக்கரம்
3. மணிபூரகத்தைக் காட்டவல்ல, மணிபூரக பஞ்சாக்கரம்
4. அநாகதத்தைக் காண்பிக்கவல்ல, அநாகத பஞ்சாக்கரம்
5. ஆக்கிணையைக் காட்டவல்ல, ஆக்கிணைபஞ்சாக்ஷரம்
6. விசத்தியைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, விசத்திபஞ்சாக்ஷரம்
7. அண்டவகுக்குகளைக் காட்டவல்ல, அண்டபஞ்சாக்கரம்
8. முனிகணங்களைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, முனிபஞ்சாக்கரம்
9. சிட்டித்தொழிலைப் பயக்கவல்ல, பிரம்மபஞ்சாக்கரம்
10. குருபாதத்தைக் காட்டவல்ல, குருபஞ்சாக்கரம்.
11. காட்டினைக் கொளுத்தவல்ல, வனாக்கி பஞ்சாக்கரம்
12. முக்காலங்களையும் உணர்த்தவல்ல, காலக்ஞான பஞ்சாக்கரம்
13. மாய்கையினை யறுக்கவல்ல, மாயாநிவாரணபஞ்சாக்கரம்

14. வரைகளைத் தகர்க்கவல்ல, பருவத பஞ்சாக்கரம்
15. சந்திரசூரியர் கூடுவதைக்காட்டவல்ல, அரிச்சந்திர பஞ்சாக்கரம்
16. இயமனை வெல்லவல்ல, யமபஞ்சாக்கரம்
17. மனோன்மணியின் காப்பைப்பெறவல்ல, மனோன்மணி பஞ்சாக்கரம்
18. 64-கலைஞானங்களை யுணர்ந்தவல்ல, சதுஷ்சட்டிகலா பஞ்சாக்கரம்.
19. அரயர்களை ஏவல் செய்க்கவல்ல, இராஜசேவிய பஞ்சாக்கரம்
20. அரயர்கள் வணங்கச்செய்யவல்ல, இராஜவசிப பஞ்சாக்கரம்.
21. உன்மணியைக் காட்டவல்ல, உன்மனா பஞ்சாக்கரம்
22. பிந்துவைக்காட்டவல்ல, பிந்துபஞ்சாக்கரம்
23. நாதத்தைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, நாதபஞ்சாக்கரம்
24. திரிகோணத்தைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, திரிகோணபஞ்சாக்கரம்
25. சதுர்பீடத்தைத் தரிசிப்பிக்கவல்ல, சதுஷ்பீடபஞ்சாக்கரம்

ஆக 25

ஆக எழுத்தைந்து நின்றும் 125 பஞ்சாக்கரங்க ளுற்பத்தி யாயின.

இன்னும் வரும்

வடபதி திருப்பருப்பத பரம்பரை

தி. மா. அப்பாவுப் பிள்ளை, தமிழ்ப்பண்டிதர், கருவூர்.

சமாச்சாரங்கள்.

ஜார்ஜ்சுக்ரவர்த்தி சரித்திரம்:—இங்கிலாண்டின் அரசரும், இந்தியாவின் சக்ரவர்த்தியுமாகிய ஐந்தாவது ஜார்ஜ்சுக்ரவர்த்தியின் சரித்திரத்தை யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய விதமாக வசன நடையில், சுதேச சம்ரட்சணி பத்திராகிரியரும், சுதேசமித்திரன் ஏஜண்டுமான பட்டுக்கோட்டை ஸ்ரீமத். சிவ-மா - நாராயணசாமி செட்டியார் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இச்சுக்ரவர்த்தியார் இந்தியாவை நல்ல நிலைமைக்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற பெருங்கருணைவள்ளலாகையால் யாவருக்கும் இராஜபக்தியும், அன்பும், விசுவாசமும் உண்டாக விது இயற்றியது அதியாவசியமே யாம். இதில் இராஜரீதிகளும், ஜனாபிமானமும், தர்மங்களும் ஆகிய பல அரிய விஷயங்களு மடங்கியிருக்கின்றன. இதன் விலை அனா 6.

* *

சிவஞானசித்தியார் சுபட்சமும் பரபட்சமும் (ஆங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பு) மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்குணுள் ஒன்றாய் சித்தியார் சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவைதிக சைவர் யாவராலும் கொண்டாடப்பெற்ற வெரு அரியபெரிய நூலென்பது உண்மை. இந்நூலினை நமது ஸ்ரீமத்-ஜெ-யம்-நல்லசாமி பிள்ளை B. A., B. L. அவர்கள் ஆங்கிலேயத்தில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டுள்ளார். அவர் அந்நூலுக் கெழுதியுள்ள முகவுரையில் சித்தாந்தத்தின் இருதயத்தை யாவருக்கும் நன்கு புலப்பட பற்பல உபவிதபிரமாணங்களுடன் எழுதியிருக்கின்றனர். இவர் இந்நூலுக்குமுந்திச் சிவஞானபோதம், திருவருட்பயன், இருபாவிருபஃது முதலிய வற்றையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். சித்தாந்த சம்பந்தமான அருமையான நூட்ப விஷயங்களை விளக்கும் “The Light of Truth” (சித்தாந்ததீபிகை) என்னும் பத்திரிகையை 16-வருடகாலமாக வெளியிட்டுவருகின்றனர். இதுகாறும் வெளிவந்த இப்பத்திரிகையில் பிரசுரமாகுவந்த அரிய சித்தாந்த விஷயங்களைத் திரட்டி “The Studies in Saiva Siddhanta”

என வொருநூல் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இவர் நூல்களை மேற்
நிசையார் கவனமாகப் படித்துச் சித்தாந்த வுணர்ச்சிபெற்று அச்
சமய வுண்மையைப் பத்திரிகைகளில் தெரிவிக்கின்றனர். ஐரோப்
பியு பாதிரிகள் பலர்கண்டு வியப்புறுகின்றனர். அமேரிக்காமுதலிய
தேசங்களில் ஏகான்மவாத சார்பிலிருந்தார் பலர் மாறிவிட்டனர்.
மேற்றிசைக்கு இவர் செய்துவரும் ஞானதானம் அம்ம! அம்ம!
மிகச் சிலாகிக்கத்தக்கது, நம் சமயவுண்மை ஆங்கிலேயத்தில் தக்க
வாறு இதுகாறும் வெளிவராததினாலன்றோ அத்தேயத்து மேதா
வியர் சிலர் சங்கராபாஷியமொன்றினையே சிலாகித்துப் பேசிவந்த
னர். ஆங்கிலேய மாத்திரம் படித்துள்ள நம்மவரும் நமது உண்
மைச் சமயத்தினை யறியாது புறச்சமயங்களைக் கொண்டாடினர்.
இனி யிவரனைவரும் இச்சித்தியாரின் மொழிபெயர்ப்பைப் படிப்ப
ரேல் முக்கூற்றப் புறச்சமயங்களின் கொள்கைகளையும் சித்தாந்த
சமயத்தின் அருமையினையும் தேர்ந்து சைவராய் விளங்குவாரென்
பதிற் றடையிலீ. இத்தகைய பேருபகாரத்தை உலகத்தினர்க்
குச் செய்துவரும் நமது ஸ்ரீமத் பிள்ளையவர்கள் தேகாரோக்கியத்
துடன் நீழிவாழ எல்லாம்பல்ல நமது சிவபெருமான் திருவருள்
புரிவாராக. இந்தூலின் விலை ரூபா. 3.

* *

விக்கிரகாராதனம்—இந்தூல் திருநெல்வேலிப்பேட்டை ஸ்ரீமத்-
த-ஆறுமுகநயினர் பிள்ளையவர்களியற்ற செ பேட்டை ஸ்ரீமத்-
வெ-மு-அம்மனாத பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.
இது தற்காலத்திற்கு இன்றியமையாமல் வேண்டுவதாகிய வொரு
நூலேயாம். அனைகமான பிரபல வடமொழி தென்மொழிப் பிர
மாணங்களுடன் விக்கிரகாராதனத்தைத் தாபித்துள்ளார். விக்கி
ரகவணக்கத்தை மறுத்தெழுதியுள்ள சிலபெரியோர் செய்யுள்
ளுக் குரையெழுதித் தம்கொள்கைக்கு ஏதுவாகவே காட்டியுள்
ளார், விக்கிரகவணக்கம் அனாதொட்டுள்ளதென்பதை வேதவாக்
கியங்களால் நிரூபித்துள்ளார், அவைதிசமயத்தினர் கொள்கை
களையும் விளக்கித் தமதுபட்சத்தைத் தாபித்துள்ளார். இவர்
எழுதியயாவும் சுருதியுத்தியனுமானத்திற்கு மிகப்பொறுத்ததாக
வுள்ளது. இதன் விலை அணு-8.

மொழிநூல்:—இந்தூல் பாயிரவியல், இலக்கணவியல், முதனிலையியல் என மூன்றாய் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பாயிரவியலுள், உலகத்தில் முதல்முதல் கைக்குறியும், ஒலிக்குறியும், இருந்தன வென்பதும், அவ்வொலிக் குறியினின்று இயற்கையாக வுண்டாயது இசைக்கல்வி யென்பதும், அவ்வியற்கையாய இசைக்கல்வியினுண்டாய இயற்கைமொழி தமிழ்மொழியே யென்பதும் பஞ்சதிராவிட முதலியனவும் தமிழின் வழிமொழிகளென்பதும் என்கிறது, பாரசீகம், எபிரேயம், அராபி, கிரீக்கு, இலத்தீன் முதலிய மொழிகள் தமிழர் நாகரீகத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றயையாலும், பலவகைச் சிறந்தகாரணங்களாலும் தமிழ் ஆரியத்திற்கு முன்னேயே யுள்ளதென்பதும் இந்தூலில் விளங்குகிறது. அன்றியும், ஆரியத்தினும் தமிழ் வியாபகமுடையதென்பதும், ஆரியம் வருணதற்குமுன் உலகமுழுவதும் தமிழிருந்ததென்பதும், ஆரியத்திற்கு முன்னேயே தமிழ் திருத்துப்பாடுள்ளதென்பதும், தமிழ்ச்சொற்கள் பற்பலமொழிகளிலும் கலந்துள்ளனவென்பதும், ஆரியவேதங்களுக்கு நெடுநாள் முன்னரே தமிழுள்ளதென்பதும், தமிழரிற் போர்வீரர் மிக்கிருந்தனரென்பதும், தமிழில் நீதிநூல்கள் நடுவுநிலை சிறப்புற்றுள்ளனவென்பதும், தமிழ்ச்சொல்லில் பொருட் பொதிவுள்ளதென்பதும், தமிழரசு நெடுநாளிருந்த தென்பதும், வடமொழி முதலியவற்றிலும் தமிழ் பாவிலினியதென்பதும், தமிழ் திணை பால் முதலியவற்றால் சிறந்ததென்பதும், தமிழ் ஒலியும் எழுத்தும் ஒன்றுபட்டுள்ளதென்பதும், வடமொழி முதலியவற்றிலும் தமிழ்ச்சொற்றொடர் அழகுடையதென்பதும் தமிழ்ச்சொற்கள் யாவும் காரணம் பற்றியே வழங்குகிறதென்பதும், இடுகுறிசொற்களில்லை யென்பதும் பிறவும் விளங்குகிறது.

இலக்கணவியலுள் எழுத்தோசை பொருளோசைகளையும், சந்தியெழுத்தையும், சந்தியெழுத்தின்படியே யுண்டான பதசந்திகளையும், மொழிமுதல் வருமெழுத்துவாரா வெழுத்துக்களையும், வகாமுதன்மொழி முதலியவற்றையும், பிறப்பிடத்தால் இயல்பாக வொத்துள்ள உடனிலை மெய்ம்மயக்க முதலியவற்றையும், முதனிலைப்பேறு ஒற்றினீக்கம் நிலைமாற்றம் இனந்தழுவல் முதலியவற்றையும், நெருப்பின் பெயர் முதலியவற்றையும், உலகவியற்கையும்,

பிறவும் நன்கு ஆழ்ந்து துணுகி ஒருகி ஆராய்ந்துணரின் தமிழ் உலகில் முதலுண்டான இயற்கை முதன்மொழியென்பது விளங்குகிறது.

முதனிலையியலில் இயற்கைப் பொருளோசையாகிய-சு-என்னும் எழுத்தினின்றே பலமொழிக ளுண்டாயினவென விளங்குகிறது. இந்நூலிலெழுதிய விஷயங்களைத்திற்கும் தக்க கௌரவமான பிரமாணங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பொதுநோக்குடன் ஆராய்ச்சி செய்யும் புத்திமான்கட்கே இந்நூல் சிறந்ததாக விளங்கும். தமிழ்விமானிகளியாவரும் மிகக்கவனித்து வாசிக்கத்தகுந்தது. இவ்வரியநூ லியற்றினார்—சைதாபேட்டைக் கண்டி வெஸ்லியன் மிஷன் தியலாஜிகல் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-மாகதல். கார்த்திகேய முதலியார் இதன் விலை ரூபா 2.

பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை

பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே

உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை

புணர்வரிய வொற்றியூர் உடையகோவே.

(தேவாரம் 1109)

உரைசேருமெண்பத்துநான்கு நூறுயிரமாய்யோனிபேத

நிரைசேரப்படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் யங்கங்கே

நின்றான். (575)

மோத்தையைக்கண்டகாக்கை போலவல்வினைகண்மொய்த்துன்
வார்த்தையைப்பேசவொட்டா மயக்கநான் மயங்குகின்றேன்
சீத்தையைச்சிதம்புதன்னைச் செடிகொளேய் வடிவொன்றில்லா

(1190)

மருளவாமனத்தனாகி மயங்கினேன் மதியிலாதேன்

இருளவாவறுக்குமெந்தை யிருவினை யடிநிழலென்னும்

அருளவாப்பெறுதலின்றி யஞ்சிரானலமந்தேற்குப்

பொருளவாத்தந்தவாரே போதுபோய்ப் புலர்ந்ததன்றே. (1190)

ஆசைவன்பாசமெய்தி யங்குற்றேனிங்குற்றோனாய்

ஊசலாட்டுண்டுவாளாவுமுந்து நானுழிதராமே

(1191)

விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேதவிதியல்லர் விண்ணுநிலனும்,

திரிதருவாயுல்லர் செறிதீயுமல்லர் தெளிநிருமல்லர் தெளியில்

அரிதருகண்ணியானை ஒருபாகமாக அருள் காரணத்தில் வருவார்,

எரியரவாரமார் பரிமையாருமல்லர் இமைப்பாருமல்லவரே.

(1175)

தொண்டனேன் பிறந்து வாளாதொல் வினைக்குழியில்வீழ்ந்து

பிண்டமேசுமந்து காக்கும் பெரியதோரவாவிற பட்டேன்.

(1192)

கற்றிலேன் கலைகள்ஞானம் கற்றவர் தங்கனோடும்

உற்றிலேனாதலாலே உணர்வுக்குந் சேயனானேன்.

(1193)

முன்னையென்வினையினாலே மூர்த்தியை நினைமமாட்டேன்

பின்னைநான் பித்தனாகிப்பிதற்றுவர் பேதையேனான்.

(1194)

வளைத்துநின்றைவர் கள்வர் வந்தெனை நடுக்கம்செய்யத்
தளத்துவைத்துலையை யேற்றித் தழுவெரிமடுத்தநீரில்
திளைத்துநின்றாடுகின்ற வாமைபோற்றெளிவிலாதேன்
இளைத்து நின்றாடுகின்றேன் என்செய்வான் னேன்றினேனே.

(1195)

ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடாதாரே

யடங்குவித்தா லாரொருவ ரடங்காதாரே

ஓட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடாதாரே

உருகுவித்தா லாரொருவ ருருகாதாரே

பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடாதாரே

பணிவித்தா லாரொருவர் பணியாதாரே

காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணாதாரே

காண்பாரார் சுண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே.

யன்றியொன்றில்லை.

இச்சொற்றொடர்கள், இறைவன் உலகுயிருடன் நிற்கும் அத்துவித அபேதநிலையை விளக்குவதாகும். இறைவனையன்றி, மற்றொன்றும் இல். இறைவனே இவையெல்லாமாவன். அனைத்தும் இறைவனே, எல்லாம் ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை. முன்னர் இவையொன்றும் இறைவனல்லன் எனபேதங்கூறி, இப்பொழுது அபேதம் கூறுதல் முரணாகாதோவெனில், ஆகாது. அதனை விளக்குதும்.

இவ்விதம் அபேதம் கூறுவதெல்லாம், இவ்விசண்டினுக்கும் உள்ள பிரிக்கப்படாத அநந்நிய சம்பந்தத்தை நோக்கியே யன்றி, பொருள் ஒற்றுமையாலன்று. இவ்வநந்நிய சம்பந்தம் எவ்விதங்களால் ஏற்படுகிறதெனின் விரிக்குதும்.

1. உலகுயிரெல்லாம் இறைவனிடம் உதித்து, ஒங்கி, மறுபடியும் அவனிடம் ஒடுங்குகின்றது.

இவைகள், அவனன்றி, தனித்து உளவாமாதலாவது, தானாக, தோன்றி, வளர்ந்து, அழிதலென்பதாவது இல்லை. அவன் அசைவித்தாலன்றி, இவை யசையா, அறிவித்தாலன்றி உயிர் அறியா. அவன் சங்கற்பித்தால் தான், இவைகள் தோன்றிநின்று வெளிப்படும். இல்லையாயின் இதன் தோற்றமேயில்லாமல், சூன்யமாய்

நிற்கும். இறைவன், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியும், நடுவிலும் இறுதியாயுமுள்ளவன், ஆதிபுராதனன். முதல்முதலில் அவன் ஏகமாய் நின்றான். அப்பொழுது வேறு ஒருபொருளும் இல்லை. இவையெல்லாம் தோன்றி நின்று அழிந்தபிற்பாடும், அரன் தனித்து நிற்பான். எல்லா உயிர்களும், பிறந்துமுன்று, சன்மார்க்க நெறியின்று குருவருளைப்பெற்று, வீட்டுப்பேற்றை யெய்துங்காலையும், அவை, சிவபெருமான் அடி நீழலையெய்துமே யன்றித் தனித்துநில்லாது. அக்காலையும் சிவமொன்றே வேறொன்றுமில்லையென உணர்ந்தார்கள் அநுபூதிச் செல்வர்கள்.

ஆகவே, இவைகளின் உண்மைக்கும், சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரம்மாகிய பலவிதகாரியங்களுக்கும் சர்வகாரணனுயிருப்பவன் சங்கரன். இவ்வரணையன்றி, என்று நிலைக்காத, தோன்றாத, வளராத இயங்காத ஒருபொருளை உள்பொருள் என்றாவது, தனிப்பொருள் என்றாவது வேறு பொருள் என்றாவது எவ்விதம்கொள்வது? ஒன்றையன்றி இன்னொன்று நிலையாதபட்சம், இயங்காதபட்சம், அவைகளை ஒன்றெனக்கூறுவது மாபு.

2. இன்னமொரு விதத்தாலும் இவ்வொற்றுமை ஏற்படும். இறைவன் எல்லாவற்றிலும் அந்தர் யாமியாயும், சர்வ வியாபகமாயும் உள்ளான். கடவுள் ஒவ்வொருபொருளிலும் உயிரிலும் நிறைந்து நிற்கின்றார். நூலிற்பாவுபோல ஊடுருவி நிற்கின்றான். எல்லாவுடல்களிலும், எல்லா இந்திரியங்களிலும், எல்லா கரணங்களிலும், எல்லா உயிரிலும், உள்ளுக்குள்ளாய் நிற்கின்றான். அப்படி, நில்லாவிடில் அவையொன்று மியங்காது. அப்படி நின்றும், அவையிறையெல்லாம் கடந்து நிற்கின்றான். அவன் சர்வவியாபி, பரிபூரணன் அவனில்லாவிடம் ஒன்றுமில்லை. அணுவுக்கு அணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய் பாலில்நெய்போலும், விறகில் தீபோலும் கலந்துநின்று, எல்லாவற்றையும் தன்னுளடக்கி, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகி நிலவுகின்றான். அவன் அவ்விதமாய் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அந்தர்யாமியாய் பரிபூரணனாய் நிற்பதும் அவன் சித்தாயும், மற்றையெல்லாம் சடமாயுமுள்ளதால்முடிந்தது எனவேறு விடங்களில் காட்டியுள்ளோம். இந்த நியாயத்தினாலும் இறைவனையன்றி வேறுபொருள்கள் இல்லையெனவும், உண்மைநிலை பெறும்.

3. மேலும், இவ்வுண்மை, எல்லாவற்றிற்கும் சூக்குமமாயும், அளவற்ற அகண்டமாயும்; எல்லாவற்றின் மூலமாயும், ரசமாயும், வித்தமாயும், அணிக்கு அணியாயும், அழகுக்கு அழகாயும், அறிவுக் கறிவாயும் இறைவன் நிற்பதால் இவ்வுண்மைபோதரும். அவனுள் அடங்காததொன்றில்லை. எல்லாதத்துவங்களும் கரணங்களும்ஸ்துலத்தினின்றும் சூக்குமமாக ஒடுங்கிவரும் காலத்தில் இறைவன் இவைகளுக்கெல்லாம் சூக்குமமாக இவைகளை அடக்கி நிற்பன். ஒவ்வொன்றின் மூலத்தை, வித்தை, விசாரித்துச் சென்றுளி, அது கண்ணுக்குப் புலப்படாது சூனியமாய் நிற்கும். அச்சூன்யத்தினாலும் சூன்யமாய் இறைவன் நிற்பன். ஒவ்வொன்றின் உள்ள ஒனியும், அழகும், பொலிவும் அறிவும், இறைவனுடையதே யாகும். இதை நீக்கின், அவைகள் தன் ஒனியும் அறிவுமின்றி ஒன்றுமில்லாமற் றோன்றும். எதற்கு எதனால் பொலிவுண்டாகின்றதோ, அதனைத் தான் பொருள் என்று கூறுதலும் மாபு.

4. மேலிந்த அபேத சம்பந்தம், உலகு உயிர்களும் இறைவனும், உடல் உயிர்போல் நின்றலால் ஏற்படும். அறிவுள்ளதும், அறிவில்லாததுமாகிய சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சம், இறைவனுக்கு உடல்போலாகும். அவன் உயிராவான். எவ்விதமாக உடலும் கரணங்களும், உயிர் இயக்கினைவழி நிற்குமோ, அவ்விதம், இறைவன் இயக்கினைவழியே உலகுயிர்களும் இயங்காநிற்கும். ஒருவன் கண்விழித்திருந்தும் அவன் அறிவு அதனோடு செல்லாவிடில், கண்காணாது. அதுபோலச் செவிகேளாது. மூக்குமுகராது. இறைவனும் ஒற்றித்து நிற்காவிடில், உலகின் பலவித இயக்கங்களும் நிகழா. உயிருக்கும் அறிவு இச்சை செயல்களும் நிகழா. இறைவனுக்கு இச்சை நிகழ்ந்துழியே, உலகம் தோற்றம் முதலிய நிலைகளை யடைந்தது. உயிர்கள் சகலத்திற்பட்டன. உயிரும் உடலும் வேறுபிரிக்கப்படாமல் ஒற்றித்து நிற்பினும், உயிர் உடலாகா உடல் உயிராகா, உயிரினின்றும் உடல்பிறவா, உடலினின்றும் உயிர்பிறவா. இவ்வுடலுயிருக்குள்ள சம்பந்தம், ஐக்கிய சம்பந்தமுமன்று, சமவாயசம்பந்தமுமன்று, சையோகம், குணகுணி, சொருபம், அநிர்வசநிய சம்பந்தமுமன்று. * மற்றிதன் சம்பந்தம்

* திராவிடபாஷ்யம், மதுரைப்பதிப்பு 246, 247-ம் பக்கம் பார்க்க.

என்னையோவெனின், தாதான்மியம் (அது அதுவாதல்). தாதான் மியம் இருவகைப்படும். ஒருபொருளே அவயங்கள் அதனையுடைய அவயவி (தேகம்-தேகி-உடல் உயிர்) யாதல், அல்லது குணங்கள் அதனையுடைய குணியாதல் ஒருவகை தாதான்மியம். அதுபோல, இருபொருள் அதுவதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கல் இன்னொரு வகையான தாதான்மியம் முன்னையதை தாதான்மியமென்றும், பின் னையதை அத்துவிதமென்றும் சொல்லப்படும். அத்துவிதம் என்ற சொல்லை அநந்நியம், (அந்யநாஸ்தி, வேறல்லாதது) என்று பொரு ள்படுத்தி, அது ஒன்றாகவும், இரண்டாகவும் ஒன்றிரண்டாகவும் (பேதம், அபேதம், பேதாபேதம்) ஒன்றல்லாதது, இரண்டல்லா தது, ஒன்றிரண்டல்லாதது என அதன் சூக்கும் சம்பந்தத்தை விளக்கியுள்ளார்கள். இம்முறையில், தாதான்மிய சம்பந்தமாகிய உடல் உயிர் சம்பந்தம் அபேதத்துள் அடங்கும்.

மேல், இவ்வுடலுயிர் சம்பந்தம் உயிர் மெய் எழுத்து உதார ணத்தால் மிகவும் தெளிவுபெறும். பரமஞானிகளாகிய நம்முடைய ஆன்றோர் உடல் உயிருக்கும், உயிர்மெய்யெழுத்துகளுக்கு முள்ள ஒற்றுமையை நோக்கி அவ்வெழுத்துகளுக்கு அப்பெயரிட்டனர்.

“உடமேலுயிர்வந்து ஒன்றுவந்து இயல்பே” என்பது சூத்தி ரம். இவ்வுயிர் மெய் எழுத்து இயல்பு புணர்ச்சிக்கு ஒன்று என்ற பத்தத்தாலேயே அதன் சம்பந்தம் விளக்கியுள்ளார்கள். இதனை விரி க்கும்கால், உயிர் எழுத்தின் உதவியில்லாமல், எவ்விதமெய்யெழு த்தும் பிறக்கா, ஒலியா. ‘க்’ என்றதை ஒலிக்கும்கால், இக், என்று வது ‘க’ என்றவது ஒலிக்கவரும், இவ்விரண்டு விதத்திலும், இகர வுயிர் அல்லது அகரவுயிர் தொக்கி இயங்குகின்றது. அப்படி இயங்காவிடில், மெய் ஒலிபெறா “அகரவுயிரின்றேல் அக்கரங்கள் இன்றும்” உயிரில்லாதகாலத்து மெய் இல்லை யெனவே சொல்ல வரும். அப்பொழுது உயிர் ஒன்றே (இறைவன் ஒன்றே) என்று யோதரும். ஆயினும், உயிர் மெய்யாகாது. உடலெழுத்து உயிரா காது. ஒன்றினின்றும் ஒன்று காரணகாரிய சம்பந்தத்தால் பிற வாது.*

* இதன்விரிவை “தத்தைதம், சைவசித்தாந்தத்தின்படி” என்ற எம் துவில் காண்க.

இங்ஙனம், உயிர் எழுத்து ஒன்றே, இறைவன் ஒன்றே, வேறுபொருள் இல்லை யென்று சொல்லலாகும்.

இன்னொருவிதம், சீவனின் அது வது வாதற் றன்மையால், இறைவனுடன் ஒற்றித்து நிற்கும் காலே, தான் எனவேறுகக் காணப்படாமல், இறைவன் ஒருவனாகவே நின்றலும் ஒன்றி. அதாவது, ஆன்மா, சிவத்துடன் சார்ந்து நிற்கும்பொழுது தன்சொருபம் கெட்டு, சிவத்தின்சொருபமே மேலோங்கி நிற்கும்; சிவத்தோடு நிற்கும்போது, சீவன் அங்கு காணப்படாது.

“பூன் எனல்காணேன் பூணவொளியில்”

‘அதுவதுவாதல்’ என்பது, ‘சார்ந்த தன்வண்ணமாதல்’ என்றும், ‘யாதொன்றுபற்றின் அதன் இயல்பாய் நிற்கல்’ எனவும் விரியும்.* இதன் உள்பொருளைக்காட்ட பன்னிரம் கவரும் அல்லது ஒளிகவரும் பளிங்கின் உபமானம் எடுத்தோதப்படுகின்றது. பளிங்கு, கண்ணாடி இருளோடு சேர்ந்தகாலத்தில் இருளாகவும், ஒளியோடுசேர்ந்த காலத்து ஒளியாகக்காணப்படுமே யன்றி, கண்ணாடிகாணப்படாது. பன்னிரந்தீட்டிய ஒருபடத்தின் பின் கண்ணாடியை வைக்கும்போது படம் காணப்படுமே யன்றி, கண்ணாடிகாணப்படாது. சூரியன் ஒளியின் முன் அக்கண்ணாடியை வைக்கிலும், சூரியகிரணம் பிரதிபலித்து நம் கண்ணை மூடச்செய்யும், அப்பொழுதும் கண்ணாடியைப் பார்த்ததில்லை. இவ்விதமாயுள்ள பல நியாயங்களானன்றே, நம்மணிவாசகப் பிரானும் “அன்றி யொன்றில்லை” என திருவாய்மலர்ந்தருளி யுள்ளார். உபய வேதாந்த திருஷ்டாந்தம்.

“உலகத்தின் காரணம் தான் என்னை? ஆகாசம், ஏனெனின் இவ்வெல்லா பூதங்களும், ஆகாசத்தினின்றும் தோன்றி அதில் ஒடுங்குகின்றது இவற்றினெல்லாம் ஆகாசம் முந்தியது, ஆகாசம் அதற்கு உறைவிடம்” (சாந்தோக்கியம் 1. 9-1)

(சுண்டு ‘ஆகாசம்’ என்றது சின்மத்திரமாயுள்ள கடவுளை)

“ஒவ்வொன்றினும் ஊடுருவி நிற்பது சாமமாகும் இதனை எவற்றினும் ஊடுருவி நிற்பதாக உணருவான் அவை எல்லாமாவன்.”

* இதன் விரிவையும் ‘அத்துவிதம்’ என்னும் நூலில்பார்க்க.

“தான் எல்லாமென, எல்லாமென ஒருவன் (சாமத்தை) தியானம் செய்யவும்.” (Do 2. 21. 1, 2, 84.)

(சண்டு சாமவேதமாகிய சப்தபிரமம் ஹாசிவனாரைக்குறிக்கும். இந்த மந்திரம் அதுவதுவாதற் நன்மையையும் விளக்குவது).

“எல்லா இலைகளும் ஒரு தண்டில் ஒற்றிநிறம்போல், எல்லாவாக்கும், ஒங்காரத்தில் (சிவனில்) நிலைபெறும். ஒங்காரமே இவையெல்லாம்.” ()

4. “வானில் உள்ள ஆகாசம், நம்மை எங்கும் சுற்றியுள்ளது இதுவே, நம்முள்ளும், நம்முள்ளத்திலும் உள்ளது. நம்முள்ளத்தில் உள்ள ஆகாசம், எங்குமுள்ளதும், என்றும் மாறாததாயுமுள்ளது. இதையுணர்ந்தான் எங்குமுள்ள, என்றும் மாறாத ஆனந்தத்தையடைகிறான்.” (Do. 3. 12-9.)

(இந்த தகரா ஆகாசம் தான் சிதம்பரநாதன்.)

5. “இது வெல்லாம் பிரமம். அதில் எல்லாம், உதித்து ஒடுங்கி உயிர்ப்பதாக ஒருவன் பிரம்மத்தைதியானிக்கக் கடவன்.”

(Do 3. 14-1.)

6. ஹே, செளமிய, ஆதியில், ஒன்றாயுள்ள ஒரு பிரமந்தானிருந்தது. இரண்டற்று இருந்தது. “ஏகமேவாத்வித்யம் பிரம்மா”

(சாந்-4. 2. 1.)

7. “ஏகம் வருத்தரோநத் வித்யாயதஸ்தே”

(யஜுர்வேதம்-சுவேதாசுவதரப)

8. எது அதிசூக்குமாயுள்ளதோ, அதுவே யாவற்றிற்கும் மூலம், யாவற்றிற்கும் அதுவே ஆத்மா. அதுதான் சத்தியம் அதுதான் ஆத்மா. அது நீயாகின்றாய்.” (சாந். 4. 8. 7.)

9. “அளவற்றதாயுள்ளது, கீழுளும், மேலுளும், முன்னிலும், பின்னிலும், இடத்திலும் வலத்திலும் உள்ளது. இவையெல்லாம் அதுவே.” (Do: 5. 25. 1.)

10. “எல்லாவுலகமுமானாயநீயேயேகம்பமேவியிருந்தாயநீயே” (திருநாவுக்கரசு-திருவையாறு 7.)

11. “ஊரானையுலகேழாய் நின்றான்நனை

ஒற்றைவெண்பிறையான் நன்னையுமையோடென்றும்

பேராணைப்பிறர்க் கென்றுகிறியான் தன்னை.

(Do-திருவால-5.)

12. “நிறைந்தானை நீர்நிலந்திவெளிகாற்றுகி
நிற்பனவும் நடப்பனவுமாயினுனை.”

(Do-திருநாகேச்சரம்-6.)

13. “மாலாகிநான்முகனாய் மாபூதமாய்
மருக்கமாயருக்கமாய் மகிழ்வுமாகிப்
பாலாகி எண்டிசைக்குமெல்லையாகிப்
பரப்பாகிப் பரலோகந்தானேயாகிப்
பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப்
பூதங்களாய்ப் புராணன்தானேயாகி
யேலாதனவெல்லாமெல்லிப்பானு
யெழுஞ்சுடராய் நம்மடிகள் நின்றவாதே.”

(Do. நின்ற திருத்தாண்டகம்)

14. மண்ணுகிவிண்ணுகி மலையுமாகி
வயிரமுமா மாணிக்கந்தானேயாகிக்
கண்ணுகிக் கண்ணுக்கோர்மணியுமாகிக்
கலையாகிக் கலைஞானந்தானேயாகி
பெண்ணுகிப் பெண்ணுக்கோராணுமாகிப்
பிரளயத்துக் கப்பாலோரண்டமாகிப்
யெண்ணுகி யெண்ணுக்கோ ரெழுத்துமாகி
யெழுஞ்சுடராய் நம்மடிகள் நின்றவாதே.

(Do)

15. மனத்தகத்தான் வாக்கினுள்ளான்
வாயாரத்தன்னடியே பாடுந்தொண்டர்
இனத்தகத்தானிமையவர்தம் சிரத்தின்மேலா.
னேழண்டத்தப்பாலானிப்பாற்செம்பொன்
புனத்தகத்தானமுங் கொன்றைப்போதினுள்ளான்
பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றினுள்ளான்
கனத்தகத்தான்கயிலாயத்துச்சியுள்ளான்
காளத்தியானவன் என்கண்ணுள்ளானே.

(-திருக்காளத்தி 5.)

